

12. TANULMÁNY

URUNK NAGY PRÓFÉCIÁJA

MÁTÉ 24; MÁRK 13; LUKÁCS 21: 5-36; 17: 20-37

ENNEK A PRÓFÉCIÁNAK JELENTŐSÉGE – A FELTÉTELEK ÉS AZ A HÁROM KÉRDÉS, AMELYEK AZT ELŐHÍVTÁK – ŐRIZKEDJETEK A HAMIS KRISZTUSOKTÓL – EGY RÖVID TÖRTÉNELMI ELŐRETEKINTÉS 18 ÉVSZÁZADRA – A ZSIDÓ KORSZAK VÉGI NAGYNYOMORÚSÁG ÉS AZ, AMELY AZ EVANGÉLIUMI KORSZAKOT ZÁRJA AZ EVANGÉLISTA NYELVEZETÉBEN ÖSSZEOLVAD – A PUSZTÍTÓ UTÁLATOSSÁG – MENEKÜLÉS A HEGYEKRE – AZOK, AKIKNEK GYERMEKÜK VAN, STB. – A TÉL ÉS A SZOMBAT ELŐTT – ÍME ITT VAN, ÍME OTT VAN, NE HIGYJETEK NEKIK – AMA NAPOK NYOMORÚSÁGAI – A NAP ÉS A HOLD ELSŐTÉTEDESE, MINT JELEK – A CSILLAGOK HULLÁSA – VALAMINT EZEKNEK JELKÉPES BETELJESEDÉSE – AZ EMBER FIÁNAK JELE – MIT FOG LÁTNI A FÖLDNEK MINDEN NEMZETSÉGE – A FÜGEFA – „E NEMZETSÉG” – VIGYÁZZATOK! – „MIKÉPPEN A NOÉ NAPJAIBAN VOLT, NEM VETTEK ÉSZRE SEMMIT” – EMLÉKEZZETEK MEG A LÓT FELESÉGÉRŐL! – EGYIK FELVÉTELT, MÁSIK OTT HAGYATIK – A KIVÁLASZTÁS, HOGY AZ IGAZSÁGHOZ GYŰJTSESENEK – SÁTÁN HÁZÁNAK SZÉTESÉSE – ELEDEL BIZTOSÍTÁSA A HIT HÁZNÉPÉNEK.

Urunk a Szentírás egyik legjelentősebb jövőndölését mondta el a „Vég idejére” – az Evangéliumi korszak záró szakaszára vonatkozóan. Ezt a földi szolgálatának vége felé mondta el, amikor igyekezett fokozatosan felkészíteni az Ő tanítványait az új *Diszpenzációra*⁴³, amely a Kálvária tragédiája után lett teljesen beiktatva. Ő azt akarta megértetni velük, hogy ne várjanak egy azonnali részesülésre a Királyságnak, a hűségesei számára megígért tisztességében és dicsőségében. E dicsőség és áldások előtt megpróbáltatások és szenvedések fognak jönni. Őt, az ő Mesterüket, a Királyt, el kell utasítsa Izrael és keresztre kell

feszítse, a prófétai kijelentésnek megfelelően, majd Izrael átadatik az ő ellenségeinek, szent városukat és az értékes templomot teljesen elpusztítják; mi több, tanítványai nem kell azt várják, hogy Mesterük fölött álljanak, hogy mentesüljenek az Ő rá hulló gyalázattól, és szenvedéstől, hanem hogy az Ő- és tanítása iránti hűségük minden ember előtt gyűlöletessé teszi őket, Őmiatta. Viszont, végül, sok megpróbáltatás után azok, akik mindhalálig hűségesek, meg lesznek jutalmazva, amikor Ő ismét eljön, hogy magához fogadja őket, és hogy megossza velük az Ő dicsőségét.

Urunk az ilyen vonatkozású tanítást a szolgálatának végső szakaszára tartogatta. Eleinte a tanítványok hajlamosak voltak arra, hogy elutasítsák ezt, és hogy kitartsanak amellett (ahogy manapság is némelyek), hogy az Úr ügye az ő prédikációjuk eredményeképpen le kell győzze a világot; és Péter odáig ment, hogy Urunknak kifejezte véleményeltérését, mondván: „Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik meg ez [a halál, a népednek szétszórása, és a gonosz általános diadala] Teveled!” (Máté 16: 22; Márk 8: 31, 32) Viszont Urunk szigorúan megfeddte Pétert; és úgy tűnik, hogy minden tanítvány fokozatosan megbarátkozott annak felismerésével, hogy a Királyság dicsősége még távoli, és hogy a Mester még el kell menjen, és elhagyván őket, elküldi a Vigasztalót, a szent Szellemet, hogy vezesse és megtartsa őket, míg újra eljön az Atya Királyságának dicsőségében.

Ebben a lelki beállítottságban és Urunk legutolsó, templomra vonatkozó kijelentésével, mely még fülükbe csengett, történt az, hogy a tanítványok világos tájékoztatást kértek a Mestertől erre a pontra vonatkozóan, mely még nem volt eléggé tiszta az ő elméjükben.

A HÁROM KÉRDÉS

„Mikor az Olajfák hegyén ült, hozzá mentek a tanítványok, mondván: Mond meg nekünk, (1) mikor lesznek meg ezek [a templom lerombolása, stb.], és (2) micsoda jele lesz a Te jelenlétednek*, és (3) a világ [korszak] végének?” – Máté 24: 3.

Kétségtelenül az alkalom és a kérdések isteni gondviselésből származtak, mert a prófécia bizonyára többet jelentett Isten, ebben az „aratási” időben élő népének felvilágosításában, mint azok számára, akik a kérdéseket feltették. E prófécia tanulmányozásában nagyon fontos, hogy elménkben tartsuk a kérdéseket, melyekre az ihletett válasz jött. A jövődőlés sok hasonlósággal három Evangélista által, Máté, Márk és Lukács

* A **parousia** görög szó, amit itt használ változatlanul **jelenléte**t jelent és nem eljövetele. – Lásd: Diaglott

által adatott, viszont mivel a Mátéé a legteljesebb és legrendezettebb, általában az ő elbeszélését követjük, előhozva minden egyéb változást, melyek a többi beszámolóban találhatóak.

ŐRIZKEDJETEK A HAMIS KRISZTUSOKTÓL

„Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket, mert sokan jönnek majd az én nevemben, akik ezt mondják: én vagyok a Krisztus és sokakat elhítenek.” (Máté 24: 4, 5)

Gamáliel említést tesz két ilyen hamis Krisztusról abban a beszédében, melyre a Cselekedetek 5: 36, 37 hivatkozik; és a történelem is értesít bennünket, több másról is, akik elég sok zsidót elhítenek. Ezek közül a legjelentősebb a Szmirnai Sabbathai Lévi volt, aki 1648-ban lépett fel. „Isten elsőszülött Fiának, a Messiásnak, Izrael szabadítójának” nevezte magát és a királyság meg a jólét helyreállítását ígérte. „Sabbathai – egy történész szavai szerint – annyira népszerű lett ott [Szmirnában], hogy követői közül némelyek jövendöltek és különös elragadtatási állapotokba estek; négyszáz férfi és nő jövendölt az ő növekvő királyságáról. A nép egy ideig úgy viselkedett, mint akiket szellemek szálltak meg; némelyek révületbe estek, habot túrtak és részletesen elbeszélték jöendő boldogulásukat, a Júda Oroszlánjáról szóló látomásaikat és Sabbathai diadalát.” Ez kétségtelenül a Jóel (2: 29) próféciaja beteljesedésének Sátán általi utánczata volt – a Szent Szellem hamisítása, melyet az újabbkori hitébredési mozgalmak is tanúsítanak. Mindent összevetve, valószínűleg ötven, vagy annál is több – férfi, vagy női – hamiskrisztus volt, és bizonyosan közülük sokan tébolyodottak voltak, *akiket* gonosz szellemek szálltak meg. De egyikükről sem, és még együtt mindannyiukról sem mondhatjuk, hogy „sokakat elhítenek”. Viszont, itt Urunk azokra figyelmeztet bennünket, melyek „**sokakat elhítenek**”; és majd a későbbiek folyamán, a prófécijában, ezekkel kapcsolatban részletekbe menően fogjuk megvizsgálni az antikrisztusokat, amelyek sokakat elhítenek.

TIZENNYOLC ÉVSZÁZAD TÖRTÉNELMÉNEK RÖVID
ELŐREJELZÉSE

– Máté 24: 6-13; Márk 13: 7-13; Lukács 21: 9-19 –

„Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk [fenyegetéseinek, fondorlatainak] híreiről: meglássátok, hogy meg ne rémüljete; mert mindezeknek meg kell lenniük. De még ez nem itt a vég. Mert nemzet támad nemzet ellen, ország ország ellen; és lesznek éhségek és döghalálok és földindulások mindenfelé. Mindez pedig a sok nyomorúságnak kezdete.” (Máté 24: 6-8)

Urunk ily röviden foglalta össze az évszázadok történelmét, és ekképpen oktatta tanítványait arra, hogy ne várják nagyon közelinek az Ő második eljövetelét és a dicsőséges Királyságát. És mennyire talál: valóban a világ történelme éppen ez – háborúkról való beszámolók, cselszövések, inségek és döghalálok – nem sok egyéb. Urunk elválasztja az állam és az igazi Egyház történelmét és az *utóbbiról* ugyanazzal a tömörséggel így szólt:

„Akkor [ugyanabban az időszakban, az Evangéliumi korszak alatt] nyomorúságra adnak majd benneteket, megölnek titeket, és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért. És akkor [ugyanabban az időszakban] sokan megbotránkoznak és elárulják egymást és gyűlölik egymást. És sok hamis próféta [tanító] támad, akik sokakat elhitetnek. És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.” (Máté 24: 9-13)

A történelem fényében lehetne-e, rövidebben megrajzolni az Isten igazi Egyházának útvonalát? Bizonyára nem. A hasonlóság tökéletes. Az Apostol kijelentette: „Mindazok, akik kegyesen akarnak élni a Jézus Krisztusban üldöztetni fognak” /2 Tim. 3: 12/; és akik nem részesednek ebből, megvan minden okuk arra, hogy kételkedjenek az Istennel való fiúsági viszonyukban. (Zsidók 12: 8) Így van az Egyházzal, mint egészszel, amikor nem üldözi *őket* az Ismáel, és az Ézsau osztály, az azért van, mert annyira kivették részüket e világ szelleméből, vagy oly

mértékben „meghidegült szeretetük” az Úr és az Ő igazsága iránt, hogy nem voltak méltók az üldöztetésre. De ugyanevvel a mércével és Urunk jövendőlése által mérlegelve, voltak némelyek ezen egész Evangéliumi korszakon keresztül, akik mindhalálig hűségesek voltak – egy „kicsiny nyáj”.

VILÁGSZERTE BIZONYSÁGUL HIRDETETT EVANGÉLIUM

– Máté 24: 14; Márk 13: 10 –

„Isten országának ezt az evangéliumát hirdetik majd az egész világ, bizonyságul minden népnek; és akkor jön el a vég.”

Itt Urunk ismét világosan kimutatja a tanítványainak, hogy a korszak vége sokkal messzebb van, mintsem gondolták; hogy az Ő Királyságának üzenete nem csak Izraelnek, hanem minden nemzetnek is jó hír lesz. Viszont ez nem jelenti azt, hogy más nemzetek elfogadják azt az evangéliumot, melyet Izrael elutasított; inkább azt várhatjuk, amit éppen látunk is, hogy miképpen e világ istene megvakította Izraelt, éppen úgy a többi nemzet túlnyomó többségét is megvakítja és meggátolja őket abban, hogy Krisztusban felismerjék Istennek hatalmát és Istennek bölcsességét – és így is tett. (1 Kor. 1: 24) Ha Izraelből (mely a Törvény alatt századokon át különös oktatásban részesült) csak egy maradék találtatott méltónak, arra hogy a „királyi papság” tagja lehessen, ésszerű lenne-e többre várni a pogány nemzetektől, *akik oly* sokáig voltak „Isten nélkül és reménység nélkül”?

Jó, ha gondosan megfigyeljük Urunk szavait –, hogy az evangélium nem azért hirdettetik a nemzeteknek, hogy **megtérítse a nemzeteket**, hanem **bizonyságul a nemzeteknek** és azért, hogy meghívja, tökéletesítse és összegyűjtse közülük „a választottakat”. Később „a választottak”, Királyságként megáldják a nemzeteket, megnyitván a süket füleket az evangéliumra és vak szemeket az Igazi Világosságra.

A bizonyság már megtétetett: Az Úr Igéje, a Királyság Evangéliuma a föld minden nemzete számára közreadatott. Nem hallott róla minden egyén, de nem is ezt állítja a prófécia. Ez egy nemzeti *szintű* közzététel kellett legyen és az is volt. És **a vég**

eljött! Urunk kifejtette, hogy „az aratás a korszak **vége**” (Máté 13: 39). Némelyek hajlottak arra, hogy kétségbe vonják, vajon ez a jövődőlés beteljesedett-e, vagy sem, mert általában azok a misszionáriusok, akik a pogányok országaiba mentek nagyon keveset, vagy semmit sem tudtak arról a jó hírről, amit Urunk pontosabban úgy határoz meg, hogy a „**Királyság** örömhíre”. Viszont azt válaszoljuk, hogy a Máté, Márk, Lukács és a János kinyomtatott evangéliumai eljutottak hozzájuk, bőségesen juttatva nekik a Királyság híreiből, éppen úgy, mint nekünk.

Ekképpen ismertette Urunk, röviden összefoglalva, az Ő Egyházának, tizenhét évszázadnyi megpróbáltatásait és az üldöztetéseket, valamint a munkájuk gyümölcsét – a minden nemzet között *végzett*, sikeres tanúságtételt és sietett válaszolni arra a fontos kérdésre, hogy miképpen fogják megismerni azok, akik akkor élnek, az Ő **második jelenlétének** idejét és tényét. Ő figyelmen kívül hagyta a templom köveinek lerombolása idejére vonatkozó kérdést, attól tartva, nehogy társítsák azt az eseményt az Ő második eljövételével és azért, mert azt akarta, hogy összefüggésbe hozhassák a testi Izraelt államiságuk megszüntetéseként sújtó nyomorúságot a névleges szellemi Izraelre, e korszak végén szakadó nyomorúsággal, mint előképet az ellenképpel.

Nyilvánvaló szándék volt Isten részéről, habár az evangélista számára ismeretlen volt az, hogy az Urunk próféciaja erre a pontra vonatkozóan töredékekben legyen megadva – egy rész itt, egy másik ott – imitt egy előképi nyomorúságára vonatkozó utalás, mely az előképi aratás lezáródásakor az előképi Izraelre szakadt, amott egy hasonló, de sokkal általánosabb és nagyobb nyomorúságra vonatkozó utalás, mely ennek a korszaknak végén az ellenképi Izraelt – a kereszténységet sújtja. Valójában a próféták úgy nyilatkoznak Urunkról, hogy megnyitja az Ő száját példabeszédre és homályos dolgokra és „példázat nélkül semmit sem szólt nekik”. Mégis, az isteni szándékkal összhangban, a rejtélyes dolgok és a példázatok most egyre

világosabban érthetővé válnak, mindazok számára, akiknek szemei az igazi gyógyírral vannak megkenve.

A ZSIDÓ KORSZAK VÉGI NYOMORÚSÁG

A testi Izrael nyomorúságáról, mely Kr.u. 70-ben tetőzött, a Lukács beszámolója a legvilágosabb, tehát itt azt idézzük:

„Mikor pedig látjátok Jeruzsálemet hadseregektől körülvéve, akkor tudjátok meg, hogy elközelgett az ő elpusztulása. Akkor akik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre és akik annak közepette, menjenek ki abból; és akik a mezőn, ne menjenek be abba, mert azok a bosszúállásnak napjai, hogy beteljesedjenek mindazok, amik megíratk. Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokban a napokban; mert nagy szükség lesz e földön és harag **e népen**. És elhullnak fegyvernek éle által és fogva vitetnek minden pogányok közé és Jeruzsálem megtapodtatik a pogányoktól, míglen betelik a pogányok ideje.” (Lukács 21: 20-24)

Urunk próféciájának ez a részlete nyilvánvalóan a testi Izraelt érintő eseményekre vonatkozik; és a történelemből megtudjuk, hogy ez minden részletében pontosan beteljesedett azokban a zavaros eseményekben, melyekkel a Zsidó korszak és a nemzeti létük véget ért. „Ezek a bosszúállásnak napjai ezen a népen, hogy beteljesedjenek mindazok, amik megíratk rájuk vonatkozóan a törvényben és a próféciákban.”

Viszont Urunknak Máté és Márk által feljegyzett szavai különböznek az előzőektől és nyilvánvalóan az Evangéliumi korszak végén, a szellemi Izraelt sújtó nyomorúságra vonatkoznak. Kétségtelenül Urunk mondta mindkét kijelentést, de az evangélisták nem tudván a két aratásról és a két nyomorúságos időszakról, hanem gyakorlatilag ismétlésnek tartva azokat, nem jegyezték fel mindkét kijelentést – az Úr ily felvigyázása *mellett*, hogy erre az aratásra vonatkozó tények el legyen rejtve, vagy ameddig a kinyilatkoztatásuk számára megfelelő idő elérkezik, leplezve *maradjanak*.

AZ EVANGÉLIUMI KORSZAK VÉGÉNEK NYOMORÚSÁGA

Máté és Márk beszámolóí majdnem azonosak. Máté a következőket mondja:

„Mikor azért látjátok majd, hogy az a pusztító utálatosság, amelyről Dániel próféta szólott, ott áll a szent helyen (aki olvassa, értse meg): akkor akik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre, a ház tetején lévő ne szálljon alá, hogy a házából valamit kivigyen; és a mezőn lévő ne térjen vissza, hogy az ő ruháját elvigye. Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokon a napokon. Imádkozzatok pedig, hogy a ti futásotok ne télen legyen, se szombatnapon: mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mindez ideig és nem is lesz soha. És ha azok a napok meg nem rövidítettetnének, egyetlen ember sem menekülhetne meg; de a választottakért megrövidítettetnek azok a napok.” (Máté 24: 15-22; Márk 13: 14-20)

Ennek az elbeszélésnek négy pontja arra utal, hogy míg előképi alkalmazása is lehetett a Zsidó korszak végi szorongattatás idejére, a valódi, vagy legfontosabb alkalmazása az Evangéliumi korszak végére szól: (1) A Dániel prófécijában említett, „pusztító utálatosságra” vonatkozó utalás. (2) Az az állítás, hogy az a nyomorúság a **legkeményebb** lesz, amit a világ valaha ismert, vagy valaha is tapasztalt. (3) Hogy ha a mézárulás nem lesz megrövidítve, akkor **egy ember sem** menekülhetne meg. (4) A következő szövegekörnyezet alapján tagadhatatlanul az Evangéliumi korszak végén lévő eseményeket írja le – olyan eseményeket, melyeket nem lehetne a Zsidó korszak aratásának végére alkalmazni, és amelyek akkor még nem teljesezhettek be. Ezek közül két pont különös vizsgálatot érdemel.

Dániel próféta (9: 27) feljegyzí, hogy miután a Felkent „kivágattatik” a szövetségí kegyelem hetvenedik hetének felénél, Ő az ellenképi engesztelő áldozat letétele által megszünteti a törvényben előírt áldozatokat és felajánlásokat, és mert az **utálatosságok túlsúlyban lesznek**,

megsemmisülést rázúdítja a pusztítottra (az elvetett nemzetre) **ahogy azt Isten kiszabta.** /K.J. alapján/

Mindez beteljesedett az Izrael államnak megsemmisülésével. Urunk már előre megmondta, hogy „pusztán hagyatik a ti házatok” – „nem láttok engem mindaddig, mígnem azt mondjátok, hogy: Áldott, akik jön Jehova nevében!”; vallásuk egy utálatossággá lett, egy üres formává, az Isten által nyújtott, bűnért való **egyetlen áldozat** elutasításának egy jeleként; és azon átok alatt maradván, amit kihívtak magukra (a vakság – Máté 27: 25), gyorsan haladtak a pusztulás felé, ahogy Isten elrendelte, és előre megmondta.

Viszont a Dániel próféciája inkább arról az **utálatosságról** beszél, amely a névleges szellemi Izraelben **pusztít**; amely hatalomra került a pápaság képviselőjében, és amely egy nagy és ártalmas befolyást gyakorolt – szellemi pusztítást a szellemi házban, vagyis az Isten templomában, a Krisztus Egyházában. A tévelygésnek ez az utálatos rendszere a szentély osztály megtisztításáig kellett tartson, ezen felül nagy sikert kellett arasson és a névleges szellemi Izraelben sokakat arra vezessen, hogy megtagadják az egyszer és mindenkorra letett **váltság-áldozatot**. Az elárasztó befolyásának eredménye az elvetett kereszténység pusztulása lesz. Lásd: Dániel 11: 31; 12: 11; és a BIBLIAI TANULMÁNYOK, III. Kötetének, 4. Fejezetét.

A nagy pusztító utálatosság, melynek alapja a mise tanain nyugszik (ami emberi teljesítményekkel helyettesítette be azt a nagy áldozatot, amely a bűn eltisztítására a Kálvárián letétetett), most az ön-megigazítás elméletével egészül ki, és ezt a mindent elárasztó utálatosságot olyan befolyás, és álokoskodás támogatja, hogy sokakat elhitet – „ha lehet még a választottakat is” és ez előzménye a kereszténység pusztulásának.

Visszatekintve ebben egy másik párhuzamosságot láthatunk a Zsidó korszak aratásának vége és az Evangéliumi korszak aratásának vége között. Az a tény, hogy a testi Izrael a bűnért való igazi áldozatot elvetette, és *helyette* fenntartotta az előképi áldozatokat, melyek Isten előtt többé nem voltak

elfogadhatóak, hanem utálatossággá váltak, fontos járuléka volt a nemzeti és egyházi bukásuknak. Most hasonlóképpen, a **váltás**g tanának elutasítása, és akár a miséknek, akár a jócselekedeteknek, vagy az önsanyargatásoknak elfogadása Isten előtt utálatosság és egy fontos járuléka a kereszténység polgári és egyházi bukásának.

Ahogy már felhívtuk a figyelmet arra, hogy az **a** pusztító utálatosság, mely Isten szent helyét, vagy az igazi templomot, az Egyházat megfertőzte, pápai eredetű, és ennek alapköve a mise istenkáromló tana. Az utálatosság, a fertőzés és a pusztítás régi, de a tévelygések sötétsége az elmúlt évszázadokban oly sűrű volt, hogy csak kevesen **látták**, ha egyáltalán **látta** valaki. Nyilvánvaló, hogy még a reformátorok sem látták a misében az utálatosságot, mert habár az anglikán egyház hitcikkelyeiben tagadja azt, hogy a papoknak hatalma lenne a kenyérből és borból Krisztust teremteni és újonnan fölládozni, még sincs tudomásunk arról, hogy ennek a bűnös gyakorlatnak borzalmasságát felfogták. És Luther, míg *erőteljesen és nyilvánosan* kárhoztatta a pápaság sok bűnét és hamisítását, **nem látta**, hogy a mise a nagy, pusztító utálatosság. Ellenkezőleg, amint visszatért a Wartburg várából az egyházához, és úgy találta, hogy megszüntették a misét, a képek meg a gyertyák használatát, mint Szentírással ellenkezőket, Luther visszaállította a misét.

Ekképpen tekintve az ügyet, Urunk szavainak nagy jelentősége van: „Amikor azért **látjátok** majd, hogy a pusztító utálatosság, amiről Dániel próféta szólott, ott **áll** a szent helyen (aki olvassa, értse meg): akkor, akik Júdeában lesznek fussanak a hegyekre.” Itt emlékeztetnünk kell a két aratás közötti párhuzamosságra, a szorongattatás két időszakára, és a két menekülésre és arra kell gondolni, hogy Júdea a mai kereszténységet jelöli.

A „hegyeket” jelölő görög szó éppen olyan helyesen, vagy helyesebben fordítható egyes számban: hegy; és így fordítja a legtöbb esetben a Common Version. Valóban, **Júdeából** (szó

szerint) kimenekülni egy, vagy akár több hegyre, furcsa dolognak tűnik, mert Júdea maga egy „dombos vidék” volt, és Jeruzsálemet úgy írják le, hogy a hegyek tetejére épült. Viszont Urunk szavait nagyon érthetőek a jelen időre, és az Ő, kereszténységben lévő népére lehet alkalmazni, akik a jelenlegi igazság fényében **látják** az utálatosságot ott állni, ahol nem kellene – a szent helyen – az igazi áldozat helyett. Ők akkor egyszeriben elmenekülhetnek az utálatosságnak e befolyásától és attól a rendszertől, mely hamisan nevezi magát keresztény királyságnak (hegynek), az igazi hegyre, vagyis Királyságra, melynek dicsőségben és hatalomban való, felállításáért tért vissza most Krisztus.

De bizonyára egy valóságos menekülés, valóságos utazás, elhagyni a kereszténységet, visszautasítva templomait és a kegyességeinek formáit, társadalmi büvöleteit, hízelgéseit, megdicséreteit és dacolva fenyegetéseivel, átkaival, meg különböző kiközösítő hatalmával, az Úrhoz, az igazi Királysághoz menekülni, melyet a világi bölcsek és a világ *szempontjából* jók nem ismernek el, tudomásul sem vesznek és megtagadnak. Csupán kevesen, a „szentek”, fognak egyáltalán gondolni is arra, hogy elinduljanak azon. Az út veszélyeit oly módon ecseteli Urunk, hogy túlzottnak, az Ő kifejezőmódjával ellenkezőnek tűnhetne, ha ez azoknak a hívőknek testi szenvedéseire vonatkozna csupán, akik elmenekültek Júdeából a Zsidó korszak aratásának végén; viszont az Ő szavai nyilvánvalóan ehhez az aratási időszakhoz tartozó szellemi szabadulásra és megpróbáltatásokra alkalmazhatók. Egyszóval, e menekülésre intő parancsot és a megpróbáltatások leírását csak a *Jelenések könyvében* (18: 4) található parancssal összefüggésben lehet kellőképpen megérteni: „Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben és ne kapjatok az ő csapásaiból.”

„FUSSATOK KI BELŐLE, ÉN NÉPEM!”

„A ház tetején lévő ne szálljon alá, hogy házából valamit kivigyen, és a mezőn lévő ne térjen vissza, hogy az ő ruháját elvigye.” (Máté 24: 17, 18)

Ezek az *utasítások* mutatják, hogy helyénvaló a sietség a „Babilonból” való menekülésben, mihamiham **meglátja** akárki a pusztító utálatosságot. Urunk szavai azt fejezik ki, hogy bármely halogatás, vagy tanácskozás, vagy emberi okoskodás veszélyes lesz. Nem szabad időt vesztegetni, azonnal **engedelmeskedni** kell, amint Ő rávezetett arra, hogy meglássuk a Babilon utálatosságát, és annak viszonyát mindazokkal, akik az Ő nevééről neveztetnek. De sajnos sokan nem veszik figyelembe a Mester szavait, és beletörődtek abba, hogy megkötözzék kezeiket és lábaikat annyira, hogy már majdnem lehetetlen a menekülés. Viszont a Mester így szólt: – „Az én juhaim hallják az én szavamat és követnek engem.”

Ezekben a versekben van egy másik tanulság is. Arra *is* utalnak, hogy az Úr népe közül némelyek egy *bizonyos* helyen, vagy állapotban vannak, mások *másféleképpen*. Némelyek a „mezőn” vannak, vagyis a világban, minden emberi szervezeten kívül: ők nem kell arra gondoljanak, hogy először egy névleges egyházhoz csatlakozzanak, hanem szabadságukkal élve az ő világban lévő helyzetükből *egyenesen* az Úrral való egységhez menekülhetnek, hogy az Ő Királyságának – a hegynek – tagjai legyenek.

Az Úr népe közül némelyek a házakban, vagy a Babilon egyházi rendszereiben vannak – viszont, ahogy itt közli, ezek általában a ház tetején *lévő* szentek, akiknek magasabb szintű életük, tapasztalataik, és hitük van, mint a pusztán csak névleges egyháztagoknak. Ezek a menekülésük közben ne szálljanak alá a házba (a névleges egyházi rendszerekbe) arra törekedve, hogy magukkal vigyék „holmiikat”, az emberi értékeket, mint *például*: címek, méltóság, a tisztelet, dicséret, mint jó *pozíció* és rendezett állás, stb., hanem Krisztusért **mindent el kell hagyni**, és az igazi Királysághoz kell menekülni.

„Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokon a napokon!” (Máté 24: 19)

Amiképpen vannak testi csecsemők, úgy vannak szellemi csecsemők is, és törvénytelen gyermekek is éppen úgy, mint fiak. Pál apostol úgy szól az evangéliumi munkájában való érdekelttségéről, mint egy vajúdó anyáéről: „Gyermekeim!, [mert] kiket ismét fájdalommal szülök, míglen kiábrázolódik bennetek a Krisztus.” (Gal. 4: 19) Hasonlóképpen, a Krisztus minden hűséges szolgája, mindenki, aki a lelkekért komolyan munkálkodik olyan, mint amit ebben a szövegben ír le, „terhesek”. Az apostoli példa szerinti szellemi terhesség a legtiszteltebb szolgálat, mely leköti Istennek néhány legodaadóbb gyermekének figyelmét. De sajnos, amint Ábrahámnak és Sárának az a szándéka, hogy az Isten ígéreteinek beteljesedésében segítsenek, egy önkényes **eljáráshoz** vezetett, és egy Ismáel osztályt hozott létre, mely test szerint született, és amely üldözte a jogosan született magot, éppen úgy van ez sokkal azok közül, akik „terhesek”; – ők abban segédkeznek, hogy „Istennek – törvénytelen – gyermekeket” hozzanak a világra. Azonban mindenki meg kell gondolja, hogy csak szabályszerű eszközöket szabad alkalmazni: Isten minden gyermekét az igazság Igéje és szelleme fogamzotta, és nem emberi elméletek, és nem a világ szelleme.

Az isteni tervről alkotott téves nézetek (az a feltevés, hogy a kiválasztott Egyházon kívül mindenki örökké kínoztatik), némelyekben azt a vágyat ébresztették, hogy „gyermekeket” hozzanak a világra, hogy és különböző emberi megoldásokhoz folyamodjanak az ő fogamzásuk érdekében – elfelejtkezvén arról a tényről, hogy mindazok, akiket nem Isten és nem az igazság Igéje „fogamzott” (*akiket* nem csak az Íge betűje, hanem az Igazság „szelleme is fogamzott”) azok fattyak, és Isten nem fogadja el őket, és nem is bánik velük úgy, mint gyermekeivel. (Zsid. 12: 8) Következésképpen, a napjaink

névleges egyháza „test szerint tetszetős” – létszámban, anyagilag, értelmiségi *szempontból* – és nagy a „kegyességnek **látszata**”, *de* hiányzik annak valódi szelleme és a szívet uraló ereje. Teli van *ilyen* „csecsemőkkel”, némelyek valóban a „Krisztusban kisdedek” /1 Kor. 3:1/, viszont sok-sok a fattyú, *akik* nem Isten fiai; az igazság helyett a tévelygés foganta őket, – *ők a* „konkoly”. Szüntelen az az erőfeszítés, hogy ebből a fattyú ivadékból egyre **többet** hozzanak világra; – ekképpen remélve, hogy megmentik azokat az örök gyötrelemtől, mely igazságtalan ítélet *lenne* egy kegyetlennek feltételezett Isten részéről is.

Ó, de milyen nehéz az Isten ezen kedves gyermekeinek, akik, az Üdvözítőnk szavai szerint, képletesen „terhesek”, elmenekülni a névleges egyházi rendszerből és annak sokszerű mesterkedéseitől, *amellyel* hamisan és hirtelen nemzenek, és *amellyel* megszokták, hogy büszkélkedjenek, meg dicsekedjenek. Igen, nehéz lesz ezeknek mindent elhagyni és az Úrhoz, meg az Ő hegyére (a Királyságához) menekülni. Nehéz lesz nekik elhinni, hogy az Úr valóban jó, igazságos és irgalmas, hogy van Neki egy könyörületes terve, és hogy teljes mértékben gondoskodott Ádám fájának minden tagjáról – mindenkit megváltva a „mindenkiért” *lefizetett*, nagy „váltságdíjjal”.

Az az osztály, mely manapság „szoptat”, Istennek ugyancsak sok, nemes, jó és jóhiszemű gyermekét foglalja magába, sok lelkészt, és a Vasárnapi Iskola tanárait, akiknek vallásos tevékenysége a „tejnek”-, azonban nem mindig a „tisztá Ige hamisítatlan tejének” /1 Péter 2: 2/ kiosztása, mert általában felhígítják és meghamisítják a hagyomány, a filozófia, és a világi bölcsesség kábítószereivel. Ezáltal a „kisdedeik” könnyen irányíthatók, aluszékonyak, és úgynevezett „jók” maradnak, és így meggátolják őket abban, hogy **növekedjenek ismeretben**, és kegyelemben, amelynek veszélyes voltára rájöttek.

E tanárok közül néhányan valóban arra törekednek, hogy „az Ige hamisítatlan tejét” adják, hogy „kisdedeik” növekedhessenek általa, és hogy megtanulják a kemény eledelek megemésztését, továbbá így a Krisztusban érett korúvá váljanak. Ellenben, bevallásuk szerint, az ismétlődő tapasztalataik azt **igazolják** számukra, hogy még „az Ige hamisítatlan teje” sem felel meg az ő „kisdedeik” többségének; emiatt kötelességüknek érzik, hogy meghamisítsák a tejet, nehogy a „kisdedeik” megbetegedjenek és meghaljanak. Sajnos ők nem ismerik fel, hogy mivel a „csecsemők” többségét nem az igazság szelleme fogamzotta, nem lesznek képesek **szellemi** „tejet” megemésztetni, mert a „természetes /pszihikosz = lelki – Di./ ember nem fogadhatja be Isten szellemének dolgait, meg sem értheti azokat, mivelhogy szellemiképpen vizsgálhatók ki” (1 Kor. 2: 14, 12). Azt sem látják, hogy a különbségtétel elmulasztása miatt halálra éheznek, elsatnyulnak és megmérgeződnek az ő gondozásuk alatt lévő igazi, szellemi „kisdedeik”, akik „ennyi idő múltán már tanítók kellett volna legyenek” (Zsidók 5: 12).

Istennek minden igaz gyermeke, akik ebben az osztályban vannak, meg fogják hallani a hívást: „Fussatok ki belőle, én népem!”, és ugyancsak nagy nehézséget fog jelenteni számukra e napon. Amint felismerik a jelenlévő igazságot, nem csak attól fognak félni, hogy az ő gondjukra bízottaknak továbbítsák, hanem attól is félni fognak, hogy önmaguk annak megfelelően cselekedjenek, nehogy ez elszakítsa őket a megbízatásuktól. Félni fognak attól, hogy ezen a napon meneküljenek felismerve azt, hogy a „kisdedeik” közül csak kevesen lesznek hajlandók és képesek csatlakozni hozzájuk a menekülésben; és valóban csak a szellemiek lesznek képesek arra, hogy elviseljék a megpróbáltatást. Némelyek, mint „győzedelmesek”, biztosságon fognak átesni a válságon; míg mások, akik félnek, hátra maradnak, hogy a nagy nyomorúságon menjenek keresztül.

A TÉL ELŐTTI MENEKÜLÉS

„Imádkozzatok, hogy a ti futásotok ne télen legyen, se szombatnapon: – mert akkor nagynyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mindez ideig és nem is lesz soha. És ha azok a napok meg nem rövidítenének, egyetlen ember sem menekülhetne meg, de a választottakért [választottak által] megrövidíttetnek majd azok a napok.” (Máté 24: 20-22)

Az Egyháznak ezen összegyűjtése bekövetkezik abban az időben, amit „aratásnak” neveznek, – a kegyelem nyarának végén. Urunk megmagyarázta, hogy ebben az aratásban összegyűjti a búzáját, és a konkolyt megégeti az azt követő nagynyomorúság idején (Máté 13: 30, 37-43). Faluhelyen még szokásos, hogy a hulladék elégetését a téli időszakra hagyják. Úgy értjük, hogy Urunk azt akarja, hogy erőt és segítséget keressünk a Babilonból való meneküléshez, még a rá eljövendő harag téli időszaka előtt.

Észben kell tartuk, hogy két búza-osztály szabadul meg ezen aratás alatt – a természettel ellenkezően, ekképpen fog történni. (1) A „győzedelmesek”, akik hűségesek és haladéktalanul engedelmeskednek, akik a tél előtt kimenekülnek, és „méltóknak találtnak, hogy elkerülhessék mindazokat, amik bekövetkeznek” (Luk. 21: 36). (2) Azok a hűségesek, viszont nem azonnal engedelmeskedő gyermekei Istennek, akik túlterheltek, akiknek buzgóságuk nincs összhangban az ismereteikkel, és többé-kevésbé a világ szellemével vannak megmérgezve. Ezek akkor lesznek kimenekítve Babilonból, amikor az bukik, és a tél idején fognak futni, mondván a próféta szavaival: „elmúlt az aratás, elvégződött a nyár [eljött már a tél], és mi nem szabadultunk meg”. (Jeremiás 8: 20) Az Úr kegyelmesen rámutat, hogy ezek közül minden, valóban hűséges végül „a nagy nyomorúságból jön ki” és a trón előtt fog állni (nem a trónon, mint a „kicsiny nyáj”, akik Krisztussal társörökösként örökölni fogják a Királyságot), és megmosta ruháit a Bárány vérében. (Jelenések 7: 14, 15) Imádkozzunk és dolgozzunk ennek megfelelően,

hogy befejezzük az eljövendő nyomorúság „tele” előtt a menekülésünket.

Imádkoznunk és igyekeznünk kell azért is, hogy a futásunk ne legyen szombatnapon sem. Melyik szombatnapon? Nem a hét hetedik napján, de az elsőn sem, mert az „újhold, vagy a szombat” a keresztények számára semmi testi futásban nem lenne akadály. (Kolossé 2: 16) A szombat értelme a nagy ellenképi Szombat – a Millennium, a Hetedik-, a Szombat-évezred. Ha elkezdjük futásunkat, mielőtt ez kronológiailag elkezdődött, sokkal előnyösebb és minél bennebb jutunk, annál nehezebb lesz a szabadulás és a Babilon elhagyása, éppen abban az időben fognak a mi segítségünkért folyamodni, *mert* akkor lesz a legnagyobb szükség arra, hogy fenntartsuk azt. De Isten kijelentette, hogy Babilon el kell bukjon és *semmiféle* hatalom nem tarthatja fenn. Akik felfogják, hogy milyen tökéletlen a Babilon munkája és hogy milyen jó, meg irgalmas lesz az Úr munkája, miután Babilon el lesz távolítva, és az igazi Egyház megdicsőítették, azok közül senki sem kívánhatja, hogy az Úr munkáját bár egy pillanatig is akadályozza.

E „télidőnek” nagynyomorúsága páratlan lesz; és Urunk arról biztosít, hogy semmi hozzá hasonló nem jött és nem jön valaha erre a földre. Ez határozottan azonosítja az Ő szavait az Evangéliumi korszak végén lévő nyomorúsággal, amelyről a próféta a következőket mondja: „abban az időben felkel [átveszi az ellenőrzést] Míkáél [Krisztus]... mert nyomorúságos idő lesz, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni mindez ideig”. (Dániel 12: 1) Ez azonosítja azzal az időszakkal is, amit a Jelenések könyve (11: 17, 18) említ, amikor „megharagudtak a pogányok és eljött a Te haragod és a halottak ideje, hogy megítéltessenek”. Olyan nagy lesz ez a nyomorúság, hogy valami közbelépő hatalom nélkül, ami azt megrövidíti, végül az egész *emberi* faj kipusztulna. Viszont Isten most készíti elő a közbelépő hatalmat – az Ő Királyságát, a Krisztust és az Egyházát – a „választottakat”. A választottak

a megfelelő időben fognak közbelépni, és rendet tesznek a földön *uralkodó* zűrzavarban.

HAMIS MESSIÁSOK ÉS HAMIS TANÍTÓK

„Ha valaki ezt mondja nektek: Íme, itt a Krisztus, vagy amott: ne higgyétek! Mert hamis krisztusok és hamis próféták állnak majd elő, jeleket és csodákat tesznek, hogy megtévesszék - ha lehet - a választottakat is. Íme, előre megmondtam nektek!” (Máté 24: 23-25)

Az itt leírt csalók kétségtelenül nem azok a fanatikusok, akik időnként azzal az igénnyel léptek fel, hogy ők a Krisztus, és csak egy néhány embert vezettek félre azok közül, akiknek némi józan észük, és ítélőkéességük van. Már kimutattuk, hogy **az** Antikrisztus, a nagy csaló, a Pápaság*, mely évszázadokon keresztül a szellemi templomban ült, Krisztusnak egyetlen képviselőjeként – az Ő helytartójaként – mutogatta magát, melyre vonatkozóan Urunk találóan megjövendölte, hogy az egész világ csodálni fogja őt, **kivéve** azokat, akiknek nevei be vannak írva „az élet könyvébe, amely a Bárányé” (Jelenések 13: 8). Hasonlóképpen az anglikán egyház sem csak egy egyház, vagy „test”, hanem földi fejjel is rendelkezik, aki az uralkodó, a királynő. A görög-katolikus⁴⁴ egyház nagyon hasonlóan, habár nem oly nagymértékben, az orosz cár *személyében* rendelkezik fejjel, aki mindamellett nagyobb hatalmat **gyakorol**. Ha a pápaság Antikrisztus, egy hamis-, vagy ál-krisztus, akkor a többiek, hamis testek hamis fejjel, nem lennének-e ugyancsak hamis krisztusok, vagy Antikrisztusok –még ha Istennek sok, vagy kevés igazi gyermeke lenne is bennük?

A különböző protestáns felekezetek, habár nem ismernek el más fejet a Krisztuson kívül, mégis zsinataikat, konferenciáikat és tanácskozó testületeiket **fejékké** alakítják, melyektől a törvényeiket, gyakorlataikat, és hitvallásaikat veszik, az egy, igaz Egyház egyetlen Feje helyett.

*

II. Kötet, 9. fejezetében

Ezek az emberi rendszerek egy hosszabb időszakra, kisebb-nagyobb mértékben annyira meghamisították az igazi Messiást (fejet és testet), hogy részben sokat elhitettek. De most, egy évszázada ezek a csalások gyengülőben vannak. Kevés presbiteriánus, ha egyáltalán létezik is olyan, hiszi azt, hogy az övék **az** egyetlen igazi Egyház; még a Metodisták, a Baptisták, a Lutheránusok és mások sem gondolkoznak így a saját rendszerükről. Még az anglikánok, a görög⁴⁴, meg római katolikusok is *fokozatosan* felszabadulnak azon tévedés alól, hogy az övék az egyetlen igazi Egyház, melyen kívül nincsenek választottak. Viszont a vizsgálat alatt lévő próféciaiban Urunk azon hamis krisztusok veszélyére figyelmeztet bennünket, melyek „akkor” lesznek, – vagyis **most**. Ezzel összhangban a Jelenések könyvében (13: 14-18) egy olyan próféciát találunk, amely egy különös összetételű befolyásról *szól*, amelyhez a protestáns felekezetek csatlakoznak, és habár egymástól elkülönülve, mégis a pápasággal való együttműködésre jutnak olyszerűen, hogy ez mindkét fél erejének növekedéséhez vezet. Ez sokakat elhítt abban a feltételezésben, hogy az új összetételt Isten eszközül használja egy oly munkára, amely a Messiás felől van megjövendőlvé, és hogy ekképpen ez az Ő képviselője.

„FELTÁMAD AZ IGAZSÁGNAK NAPJA”

„Azért ha azt mondják majd néktek: Íme, a pusztában van, ne menjetek ki. Íme, a belső szobákban, ne higgyetek. Mert amiképpen a villámlás /világosság/ [a Nap] napkeletről támad és ellátszik egész napnyugtáig, úgy lesz az ember Fiának **jelenléte** [görög: **parousia**] is.” (Máté 24: 26, 27)

A nagy csalás, a Sátán általi, „erős megtévesztés” éppen előttünk áll, erről nem csak Urunk tanúskodott, hanem Pál Apostol is (2 Tess. 2: 10-12). Ha pontosan meg lett volna jövendőlvé az, hogy mit várhatunk ettől a megtévesztéstől, akkor az valamennyire akadályozta volna annak megtévesztő erejét. Isten megengedte ezeket a megtévesztéseket annak érdekében, hogy **elválassza** a „győzedelmeseket” a többiektől,

és tökéletesen biztosított bennünket arról, hogy a „választottak” meg lesznek őrizve az elbukástól. És mégis lehetséges, hogy néhány ezen megpróbáltatások, rostálások, és megtevesztések közül egészen **közel** kerüljön azokhoz, akik a jelenlévő igazság világosságával a legnagyobb mértékben rendelkeznek. Mily fontos az, hogy „megmaradjunk az Isten szeretetében”, hogy ne csak az Igazság ismeretével rendelkezünk, amely **egymagában** csak felfuvalkodáshoz vezetne minket, hanem azonfelül a Krisztus szellemével is rendelkezünk, amelyet ennek eredményeznie kellene; – Istennek és egymásnak szeretetét és együttérzést minden emberrel; mert „a szeretet épít” jellemet az Urunkkal való hasonlatosságra.

Az a felszólítás, hogy: „Íme, a belsőszobákban van”, már a spiritizmus részéről elhangzott, – azt állítják, hogy ők bizonyos spiritiszta szeánszaikon szemtől-szembe láthatják az Urat és társaloghatnak vele, és hogy mindazok, akik rokonszenveznek nézeteikkel, azonos kiváltságban részesülhetnek, stb. Mit *jelentsen* az az intés, hogy: ha lehet még a választottakat is elhítheti, – hogyha e gonosz napon „éppen a választottak” kell legyenek a legszigorúbb megpróbáltatásoknak kitéve? „Ki állhat meg?” (Jel. 6: 17) A próféta következőképpen válaszol: „Az ártatlan kezű [tisztességes életű], és tiszta szívű [akinek botránkozás nélkül való lelkiismerete van Isten és ember előtt]: az megy fel az Úr hegyére [Királyságába], és áll meg az Ő szent helyén.” (Zsoltár 24: 3, 4)

Viszont hogyan tudhatja meg az Úr népe, hogy ezek a megnyilvánulások nem hitelesek? Az Úr kioktatott bennünket, hogy az Ő napja úgy jön el, mint a tolvaj éjjel, hogy Ő **jelen** lesz a világ számára láthatatlanul, az aratás munkáját irányítva – összegyűjtve az Ő választottait, stb. Hogy tudhatjuk meg, hogy Ő nem mutatja meg magát az Ő várakozó népének, amint azt az úgynevezett spiritiszta keresztények állítják, a „titkos helyeikben” – az ő spiritiszta szeánszaikon?

Mi tudjuk, hogy Ő nem így mutatja meg magát nekünk, mert (1) azt az útbaigazítást kaptuk Tőle, hogy mi „el kell

változzunk”, olyanokká leszünk, „mint Ő” és **így** „fogjuk meglátni Őt, amint van”; és (2) Ő előre figyelmeztetett bennünket ezekre a megtévesztésekre, melyek abból állnak, hogy bemutassa Őt nekünk a még el nem változott, vagyis hústesti állapotunkban, mondván: „ha azt mondják majd, nektek, hogy: íme, a pusztában van, vagy a titkos szobákban, **ne higyjétek**”; mert nem ilyen módon mutatkozik meg. Ellenkezőleg, „mint világos fény [mint a Nap], mely napkeleten támad [melyet nem lehet berekeszteni egy elhagyatott helyre, vagy egy magánszobába] és ellátszik [**mindenüvé**] egészen [távoli] napnyugatig, úgy lesz az ember Fiának **jelenléte** is.”

Urunk, az Ő második jelenlétekor, nem egy szobában, és nem is egy pusztában lévő közösségben fog megnyilatkozni, és még nem is csak egy nemzet számára jelenik meg, ahogy az első jelenlétekor történt; hanem ez egy általános, világméretű megnyilvánulás lesz: „Felkel az igazságnak napja és gyógyulás lesz sugaraiban” /*Mal. 4: 2* /. Az igazságnak áthatóan gyógyító sugarai, melyek az Igazságosságnak nagy Napjából származnak, melyek a sötét helyeken világítva, és felfedve mindenféle tévelygést és romlottságot, már annyi zűrzavart okoztak az emberek között. Minden, ami napvilágra jön, világosság. A világnak nagy világossága, Krisztus (és végül is az Ő társa az Egyház), fogja megáldani az emberiséget, világosságra hozva a sötétségnek minden rejtett dolgát. „Ama **nap** megmutatja” és nem olyan nap lesz, amelyben a Nap ne ragyogjon kelettől nyugatig. Ez „az igazi világosság, mely [kellő időben] megvilágosít minden embert.” /*János 1: 9*/

(A Máté 24: 28 verset, a 41. verset követően fogjuk megvizsgálni, hogy egyeztessük a Máté leírását a Márkéval, valamint a Lukácséval.)

A NAP ÉS A HOLD ELSÖTÉTEDESE, MINT JELEK

„Mindjárt pedig ama napok nyomorúságai után a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, és a csillagok az égről

lehullnak, és az egeknek erősségei megrendülnek.” (Máté 24: 29; Márk 13: 24, 25)

„**Ama napok**” nyomorúságát világosan meg kell különböztetni e korszakot és aratást lezáró napok nyomorúságától. Viszont ez nem mutatkozik meg olyan világosan a Máté és a Márk leírásában, ha összevetjük a Lukács feljegyzésével – mely, úgy tűnik, röviden összefoglalja az Evangéliumi korszak eseményeit, és kihagyva „azoknak a napoknak nyomorúságait”, csak a korszakot lezáró, másik nyomorúságra hivatkozik. A következőképpen szól:

„És *ők* [a zsidók] elhullnak fegyvernek éle által, és fogva vitetnek minden pogányok közé, és Jeruzsálem megtapodtatik a pogányoktól, míglen betelik a pogányok ideje. És lesznek jelek a napban, holdban és csillagokban; és a földön pogányok szorongása a kétség miatt, mikor a tenger és a hab zúgni fog; mikor az emberek elhalnak a félelem miatt, és azoknak várása miatt, amik e föld kerekiségére következnek” (Luk. 21: 24-26)

Tény az, hogy az egész Evangéliumi korszak egy nyomorúsággal teli időszak volt, melyet a Máté 24: 9-12 versek és a 29. vers említ. (1) A korai Egyházat a polgári Róma üldözte, míg később, amikor a pápai Róma szerezte meg a hatalmat, mindazokat, akik az ő utálatosságait elutasították, ő (Jezabel) közvetlenül, vagy közvetve üldözte a *világi* hatalom (Akháb) által, amelynek ő hitvese volt. A Magasságosnak szentjei ki voltak szolgáltatva az ő hatalmának és ő próbára tette őket egy ideig, időig és az időnek feléig – 1260 éven át – egészen Kr.u. 1799.-ig. Ez a hosszantartó üldöztetés, amelyben „sokan megtisztítottak, megfehéřítettek és megpróbáltattak” /Dán. 11: 35/, és amelyben a Paráznának Anyja, „részeg volt a szentek véréřől és a Jézus bizonyágtevőinek véréřől” (Jel. 17: 6), – ahogy kimutattuk – gyakorlatilag 1776-ban⁴⁵ és ténylegesen 1799-ben bevéřződött, amikor a pápa és az ő tekintélye a világ előtt meg lett alázva.*

*

II. Kötet 9. Fejezet és a III. Kötet 4. Fejezet

Tehát, világosan megértve azt, hogy ezek olyan jelek, melyek „**azoknak** – az Urunk által említett – **napoknak**” nyomorúsága után következnek, vizsgáljuk meg *magukat* a nagyon pontosan leírt **jeleket**: – a nap és a hold elsötétedését és a csillagok hullását. Vajon ezeket szó szerint, vagy jelképesen kell értelmezni, és már beteljesedtek?

Azt válaszoljuk, hogy ezek már szó szerint beteljesedtek, és hogy most egy sokkal jelentősebb jelképes beteljesedésük van folyamatban.

1780 május 19.-én (még „azokban a napokban” a pápai hatalom 1260 évében, viszont miután már az a hatalom gyengülni kezdett és miután azoknak a nyomorúságoknak neheze lejárt), tüneményesen elsötétedett a Nap; *ezt a jelenséget* a tudósok azóta sem tudják megmagyarázni. Hogy ez nem volt egy közönséges esemény, az egy eléggé elfogadott tény, melyet a következő, mértékadó szaktekintélyek vallomásai *igazolnak*. –

Hershel, egy kiváló csillagász, szerint:

„Észak Amerika sötét napja a természetnek egy olyan csodálatos jelensége volt, melyről mindenkor érdeklődéssel fognak olvasni, viszont melyet a tudomány egyáltalán nem tud megmagyarázni.”

A Webster Értelmező Szótárnak a híres neveket tartalmazó részében a következő szerepel:

„A Sötét nap, 1780 május 19.-e – ezt a New England területén szétterülő rendkívüli sötétség miatt nevezték így. Bizonyos helyeken, a szabadban néhány órán keresztül nem tudták az apróbb nyomtatást olvasni. A madarak estére hangicsáltak és eltűntek; a házi szárnyasok is elűltek; a szarvasmarhák hazavonultak és a házakban meggyújtották a gyertyákat. Az elsötétülés reggel tíz óra körül kezdődött és a következő éjszaka közepéig tartott, viszont különböző helyeken eltérő időn át tartott.”

A Connecticut Törvényhozása éppen azon a napon ülésezett és berekesztették a *gyűlést*. A Ház üléseinek jegyzőkönyve a következőképpen jegyezte fel az ügyet: –

„Komor, szokatlan sötétség keletkezett tíz óra előtt, amelyet egy még sötétebb hullám követett észak-nyugat felől tizenegy óra előtt. Annyira útját állta a fénynek, hogy még az ablaknál sem lehetett olvasni, vagy írni a képviselőházban; közelről sem lehetett felismerni a személyeket, *még* az öltözékek alapján *sem tudtak* különbséget tenni a résztvevők között; emiatt a házülést tizenegy órától délután két óráig berekesztették. 1780. május 19, péntek.”

Egy akkori lelkész és szemtanú, Elam Potter tiszteletes, annak a hónapnak 28.-án, kilenc nappal az után prédikált. A beszámoló szerint a következő szavakat mondta: –

„Különösképpen azt a **május 19.-i csodálatos sötétséget** említeném. Akkor, mint textusunkban, a nap elsötétedett; olyan sötétség volt, mint amit valószínűleg Urunk keresztre feszítése óta nem láttak. Az emberek beszüntették munkájukat a házaikban és a mezőn; az utazók megálltak; az iskolák bezártak tizenegy órakor; az emberek délben gyertyát gyújtottak; és a tűz úgy fénylett, mint éjszaka. Némelyek, ahogy mondtam, megrémültek és arra gondoltak, hogy az ítéletnap közeledik. A következő éjszaka nagy része különösen sötét volt. **Habár telihold volt, de nem fénylett**, mint ahogy az Igénkben írja.”

Az Amerikai Traktátus Társaság által közölt kiadvány 379. számában, – „**Edward Lee élete**” címen, így szólt:

„1780, május hónapján volt egy nagyon félelmetes nap, amikor úgy tűnt, hogy minden arcra feketeség ült és az embereket elfogta a félelem. Nagy aggodalom fogta el azt a falut, ahol Edward Lee élt. Az emberek szíve elhalt a félelem miatt, hogy az Ítélet Nap elérkezett; a szomszédok összesereglettek a szent ember körül, mert az ő lámpája rendbe volt téve és fényesebben ragyogott, mint valaha a rendellenes sötétség közepette. Ő boldogan és Istenben örömmel telten, rámutatott az eljövendő harag előli egyetlen menedékre és a

sötét órákat a vigasztalan sokaságért odaadóan imádkozva töltötte.”

A következőket R. M. Devins bírótól idézzük az „**Our First Century**” / „*Első Évszázadunk*” / –című lapból:

„Az 1780, május, 19.-i sötét nap titokzatosságában majdnem, ha nem éppen teljesen egyedülálló a természet, múlt évszázadi, nagyon változatos eseményeiből; az efféle jelenségek között ez mostanáig megmagyarázatlan. New England-ban ez volt a látható égboltnak és a légkörnek legmegmagyarázhatatlanabb elsötétedése, mely nagyfokú rémületet és aggodalmat keltett sokak lelkében, valamint az állatok között is ijedtséget okozott /.../. Valóban, azon a napon a rendes emberek ezrei teljesen meg voltak győződve arról, hogy elérkezett minden földi dolognak vége, sokan felhagytak – egy időre – a földi tevékenységükkel és vallásos gyakorlatokra adták magukat. Ez egy különös sötét nap volt.”

Samuel Tenney bíró és képviselő a Historical Society-ben, 1785-ben a következőt írta erről a „sötét napról”:

„Számos íróember törekedett arra, hogy megfejtse a jelenséget, mégis azt gondolom, hogy egyetértenelek velem, még nem találtak kielégítő megfejtést.”

Noah Webster képviselő, LL.D a következőt írta 1843-ban a new-haven-i **Herald**-ban a sötét napra vonatkozóan: „Álltam és néztem a jelenséget; nem határoztak meg semmi elfogadható okot.”

Dr. Edward Bass tiszteletes, Vermont Episcopalis felekezetének első püspöke naplójában május 19.-re feljegyezte: „Ez a nap a legfigyelemreméltóbb az emberi emlékezetben a sötétsége miatt.”

A Hold következő éjszakai elsötétedése úgy tűnik, hogy nem kevésbé jelentős, mint a Nap elsötétedése; Tenney-t, a new-hampshire-i Exeter bíróját, idézzük, mint szemtanút:

„Valószínű, hogy a következő estének sötétsége sűrűbb volt, mint amit valaha is észlelhettek, mióta a Mindenható megteremtette a világosságot. Ha a világmindenség minden

világító égiteste áthatolhatatlan sötétségbe lenne burkolva, vagy megszűnne létezni, nem tudom elképzelni, hogy akkor a sötétség teljesebb lett volna. A szem előtt tartott fehér papír éppen olyan láthatatlan volt, mint a legfeketébb bársony.”

Ez a megmagyarázhatatlan nap, kivéve, ha az Úrtól származó jelként értelmezzük, 320.000 négyzetmérföld /828.800 km²/ területre terjedt ki – ez huszonötszöröse Palesztina területének, amelyre az első adventnek jelei korlátozódtak. Valójában az a tény, hogy e jelek főképpen New England-ra és a középállamokra korlátozódtak, nem kell bennünket meglepjen, ha arra gondolunk, hogy a „Szüzek” közötti első mozgalom (Máté 25: 1-5)* ugyanazon a vidéken volt. És az a tény, hogy Isten a „szabadság földjét” használja arra, hogy ezeknek a jeleknek üzenetét szétküldje a világba, nem meglepőbb annál, hogy az egész világ által elismert, sok, korszerű áldást, találmányt és tanulságot is a világ éppen arról a tájáról látta jónak szerteküldeni. Ezt találóan ábrázolja a nagy francia művész, Bartholdi, szobra, a „Világot felvilágosító Szabadság” szobor, amit a New York kikötőjének adományozott.

A HULLÓ CSILLAGOK

Egy fél évszázad telt el a következő **jelig**, amikor az ég csillagai a földre hulltak, miképpen a fügefafa hullatja éretlen gyümölcsseit, amikor nagy szél rázza. Urunk szavai beteljesedtek (habár nem a teljes és egyetlen beteljesedéssel, ahogy ezt később látni fogjuk), abban a csodálatos meteorzáporban, ami 1833, november 13.-a korareggelén történt. Azoknak, akik hajlamosak kibúvót keresni, arra hivatkozva, hogy „az **álló**csillagok nem hullnak le”, felhívjuk figyelmüket arra, hogy Urunk nem beszélt az **álló**csillagok lehullásáról, és arra is, hogy az **álló**csillagok nem hullhatnak le: lehullásuk azt bizonyítná, hogy nem **álló**csillagok. A Szentírás

nem tesz különbséget a csillagok és a meteorok között, mint ahogy ez napjainkban szokás.

A csillaghullás és a meteorzápor minden évben megszokott *jelenség* és bizonyos években még gyakoribb. Egy számítás szerint évente 400.000 kisebb meteorit hull a Földünkre. Viszont ez semmi az 1833 november 13.-i meteorzáporhoz képest, amelyben több millió hullt le.

Krickwood professzor a **Meteorológia** – című munkájában mondja, hogy: „A múlt évszázad végéig ezek [meteorzáporok] nem vonták magukra a tudósok figyelmét.”

D. Olmsted, a Yale Egyetem professzora, *kormányzati képviselő*, a következőket írta:

„Akiknek volt szerencsájük szemtanúi lenni az 1833, november 13.-a reggeli csillaghullásnak, alighanem a legnagyobb égi tűzijáték bemutatót láthatták, ami a világ teremtése óta valaha is létezhetett, vagy legalábbis, ami a történelem krónikáinak oldalain szerepel... Ez már egyáltalán nem a földünkhöz tartozó jelenség, hanem ez egy égi tűnemény volt, és a csillaghullást többé már nem fogják a légkör felső rétegének véletlen termékeként számon tartani, hanem mint más világokból, vagy a világúrból származó jelenségeket.” – New Haveni **Hírlap**.

Mr. Henry Dana Ward, aki abban az időben kereskedő volt New Yorkban, később szerző lett, és az episzkopális egyház lelkésze, írta:

„Feltételezem, hogy sem filozófus, sem tudós nem beszélt, vagy nem jegyzett fel egy olyan eseményt, mint amilyen a tegnap reggel történt. Egy Próféta ezernyolcszáz évvel ezelőtt pontosan megjövendölte ezt, ha nehezünkre esik megérteni, hogy a hullócsillagok csillagok hullását jelent ... Valóban, az ég csillagai a földre hullnak, ahogy ez a Jelenések könyvében van. A Próféta szavait mindig képletesen kell érteni, a tegnap szó szerint teljesedett be.” **Journal of Commerce**, 1833, nov. 14.

A következő leírást a **The American Cyclopaedia** XI. kötetének 431. oldaláról idézzük:

„Az 1833 -as év a legpompásabb mutatvány feljegyzésével vált emlékezetessé. Ez a november 12.-i éjszaka volt és az egész Egyesült Államok területén, Mexikónak egy részén, meg Nyugat India szigeteken volt látható. A kisebb hullócsillagok közé, melyek mint hópelyhek hulltak és foszforeszkáló vonalakat hagytak maguk mögött, nagyobb tűzgolyók vegyültek, melyek *időközönként* előtűnve, pár másodperc alatt egy 30 vagy 40 fokos ívet írtak le. Ezek fényes csóvákat hagytak maguk mögött, melyek néhány percre megmaradtak, némely félórát, vagy annál többet is. Az egyik, amit Észak-Karolinában láttak nagyobb és fényesebb volt, mint a Hold. Némely fénylő testeknek szabálytalan alakjuk volt és helyben álltak egy bizonyos ideig, fénysugarakat bocsátva ki magukból. A Niagaránál a mutatvány különösen fényes volt és valószínűleg soha sem volt ember szemtanúja egy ilyen borzasztóan nagy és fenséges látványnak, mint amilyen ez a sötét, zúgó vízesésre alászálló égbolt tűzzuhataga volt. Megfigyelték, hogy ha minden meteor pályájának vonalát visszafele meghosszabbították, akkor az az égnek egy sarkába futott össze, mely a **Leonis Majoris** volt és ez a pont kísérte a csillagokat a látszólagos nyugatirányú mozgásukban, ahelyett hogy kelet irányába mozgott volna a Földdel együtt. Ekképpen kimutatható, hogy az a forrás, ahonnan a meteoritok származtak független volt a földi viszonyoktól és a légkörön kívülről származott.”

Von Humboldt professzor, tizenöt oldalt szentelt ennek a jelenségnek az ő **Személyes elbeszélés** – című munkájában; és kijelentette, hogy ez tizenegymillió négyzetmérföldnyi /28,5 millió km²/ területen volt látható.

M. Beupland, egy francia tudós, ki Humboldt társaságában volt ennek a jelenségnek tanúja, így szólt róla: – „Nem volt az égbolton a Holdnál háromszor nagyobb átmérőjű hely, melyen ne lettek volna minden pillanatban tűzgolyók és hullócsillagok.”

A jelenség 1866-ban megismétlődött korlátozottabb kiterjedésben, viszont úgy tűnik, hogy az 1833-as esemény

betöltötte a **jel** rendeltetését; és valóban az előbbi jel nyilvánvalóan jelentős összefüggésben van a Szűzeknek, a Völegénnyel való találkozás céljából történt, első ébredésével, mely a következő fejezetben lett megővendölve. (Máté 25: 1-5)

A JELKÉPES BETELJESEDÉS

Míg ezek a szószerinti jelek rendeltetésüknek megfelelően az általános figyelmet a Vég Idejére vonták, azt hisszük, hogy a jelképes beteljesedés nem kevésbé meglepő és még érdekesebb azok számára, kiknek értelmi és szellemi érzékelése annyira felébredt, hogy képesekké teszi értékelni azokat.

A **Nap**, jelképként az Evangélium fényét, az Igazságot – és így Jézus Krisztust ábrázolja. A **Hold** a Mózesi Törvény fényének jelképe. Miképpen a Hold *fénye* a Nap fényének visszaverődése, úgy a Törvény is az Evangéliumnak árnyéka, vagy előrevetülése. A **csillagok** az Egyház ihletett tanítóit – az apostolokat jelképezik. Az **egyek**, amint már mutattuk, a kereszténység egyházi hatalmait jelképezik. E jelképeknek összetételét a Jelenések könyvében (12: 1) megtaláljuk, ahol egy „asszony”⁴⁶, mely a korai Egyházat jelképezte, úgy van bemutatva, hogy **napba** volt öltöztetve, ez azt *jelenti*, hogy a homálytalan Evangélium tiszta világosságában tündökölt. A lábai alatt lévő **Hold** jelképezte azt a Törvényt, mely habár fenntartja őt, mégsem forrása az ő fényének. A feje körül lévő tizenkét **csillag**, pedig az Istentől kijelölt, és ihletett tanítókat – a tizenkét apostolt jelképezi.

E jelképek jelentésével értelmi szemeink előtt, hadd vizsgáljuk meg ismét Urunk nagy próféciaja jeleinek e vonását, melyek ennek a korszaknak végére utalnak.

Bármerre is tekintünk, felismerhetjük azt aényt, hogy míg az Isten felszentelt népe különös módon táplálva van, és fel van világosítva a jelen időben, ugyanakkor nem így a névleges egyház esetén. Az ő napja elsötétedőben van, holdja vérré változik, és csillagai hullnak. Az evangélium fényének középpontja elsősorban a Krisztus **keresztje**, a **megváltás**; és a

pápaság bármennyire vakmerően állította is fel a *valódi áldozattal* versengő mise-áldozatot, Isten szentjei szilárdan ragaszkodtak Isten minden ígéretének és népe minden reményének ezen áldott középpontjához. Ők még úgy is ragaszkodtak ahhoz, ha annak bölcselete majdnem teljesen rejtve maradt tekintetük elől.

Igaz, mindig voltak néhányan akik, nem értve a megváltást és képtelenek lévén összhangba hozni egyéb igazságokkal és főleg tévedéseikkel, elutasították azt. Mégis ezek a szabálynak ritka kivételei voltak. Viszont 1878-tól – éppen a Szentírás által *jelzett* megpróbáltatás idejében, párhuzamosan a Krisztusnak első eljövetelekor történt elutasításával, amikor az Ő keresztyje a zsidók számára botránykövé, *megbotlás kövévé* vált – a megbotlás a jelenben nagy méreteket öltött, míg manapság a kereszt megvallott szolgálóinak csak egy csekély kisebbsége **ismeri el** annak értékét, vagy **prédikál** arról. Ezzel szemben, most a tanítások többségének célja tagadni, vagy cáfolni azt, hogy „**áron vétettünk meg**”, éppen „Krisztus drága vérén”; ezt az *igazságot* az Evolúciós elmélettel helyettesítik be, azt állítva, hogy Krisztus értéke a bűnös számára **csupán** az Ő szavaiban és példájában áll.

Ekképpen az evangélium napfénye egyre homályosabbá válik. Habár a drága vérnek, mint megváltásunk árának, e tagadása nem terjedt át annyira általánosan a szószékekről a laikusokra, mégis a sokáig szenteknek tartott, hamis tanok, együtt a vezetők és a tanultság iránti tisztelettel annyira kitaposták az utat, hogy azoknak nagy többsége, akik elegendő mértékben éberek, hogy felfigyeljenek erre a kérdésre, könnyű prédájává váltak az Evolúciós elméletnek, mely tagadja az eredendő bukást és az abból való megváltást. A Szentírás különbözőképpen figyelmeztet bennünket erre a nagy, hittől való elszakadásra, valamint az egyház hitének **ezen** időre *várható* elsötétedésére, oly annyira, hogy amikor az Embernek Fia eljön, nagyon ritkának találja **a hitet** e földön (Luk. 18: 8). Egy zsoltár, mely leírja ezt az időszakot, kijelenti: „Elesnek

mellőled ezren, és jobb kezed felől tízezren és hozzád [azokhoz a hűséges szentekhez, akik tagjai a Krisztus testének, kiknek választott létszáma most, hamarosan betelik] nem közelít.” (Zsoltár 91: 7)

Amint a megváltásnak napfénye *egyre* homályosabbá válik, akképpen a Mózesi Törvény holdfényének is, mely előrevetítette a Megváltást, szükségszerűen homályosodnia kell. Már nem is különös *dolog* a nyilvános oktatóktól azt hallani, hogy Izrael, Törvény által megkövetelt, **véres** áldozatai barbárságok. Egykor, amikor Isten Igéjének igazi fényében láttak, értékelték az Apostol megállapítását, hogy az Izrael áldozatai előárnyéka volt a bűnért való „jobb áldozatoknak”, viszont most, elutasítva az ellenképet, a megváltást, és tagadva az eredendő bűnt és *hogy* emiatt mindenkinek szüksége van az érte *való* áldozatokra – az előképi áldozatokat hasonlóképpen elutasítják, és barbárságnak minősítik. „A hold **vérré** válik.” Jóel (2: 10) hozzáteszi, hogy „a csillagok bevonják fényüket”, ami azt jelenti, hogy amikor az Evangélium fénye elhomályosul és a Törvényt csak egy értelmetlen, és barbár, véres szertartásnak tartják, akkor az Egyház, Isten által rendelt tizenkét csillagának (apostolának) tanításai elhalványodnak – nem ismerik el többé őket útmutatókként és világítókként.

Amint láttuk, Isten tizenkét apostoli csillagot ismert el és nevezett ki az Egyház számára. Tőlük és a naptól, meg a holdtól kellett eredjen az Egyház teljes felvilágosítása. És ezekről eredt az igazi világosság, mely megáldotta az igazi Egyházat. Viszont a pápaság, mely egyházi uralmat követelt a föld *felett*, számos csillagot, fényt, „tekintélyt”, „teológust” helyezett, vagy „rendelt” el az ő égboltozatára; a különböző protestáns felekezetek hasonlóan jártak el, míg a teljes szám megszámlálhatatlan lett. Viszont Isten, míg biztosít segítségeket, evangélistákat, és tanítókat az igazi Egyház számára, nem **fény**kénti, vagy **csillagok**kénti tekintélyekül rendelte őket. Ellenkezőleg, minden hűséges követőjét arra

oktatta, hogy csak az igazságnak azon sugarait fogadják el fény gyanánt, amelyek láthatólag az **ezen célra rendelt** naptól, holdtól és tizenkét csillagtól eredtek.

Ezalatt a korszak alatt Isten népének minden többi tagja égő és világító mécses kellett legyen, melyet nem szabadott véka alá rejteni, hanem amelyek úgy kellett ragyogjanak, hogy dicsőítsék a Mennyei Atyjukat. A **csillag** szó (görögül **aster**) nem használatos egyik hívőre sem (az apostolokon kívül) a jelen életre való vonatkozásban; viszont azokra vonatkozóan használatos, akik eltávolodnak az igazságtól, „önfejjű”, hamis tanítókká válnak és „ok nélkül felfuvalkodva” /2. Tim. 3: 4; Kol. 2: 18/, arra törtetnek, hogy az apostolokkal hasonló értelemben tekintélyként ismerjék el őket, és akiket „tévelygő csillagoknak”, „hamis apostoloknak” nevez az Írás. – 2 Kor. 11: 13; Jelenések 2: 2; Júdás 13.

Ezzel szemben, a Szentírás mindenütt avval az ígérettel biztat, hogy a jelen időben a hűségesekek, alázatosak, *akik* lámpásaikkal világítanak, Krisztussal fokozatosan az Ábrahám megdicsőített, és megbecsült Magvává válnak – „mint az égnek csillagai”. De nem a jelenlegi, hamarosan elmúló, zavaros „egekben” fognak ők fényleni; – nem, hanem az „új égben” – a Millenniumi korszak új, egyházi Királyságában. Ugyanarról az osztályról és ugyanarról a feltámadási időszakról beszélve Dániel próféta (12: 3) a következőket mondja: „Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége, és akik sokakat az igazságra visznek, miképpen a **csillagok** örökkön örökké.” Pál apostol is szól az Egyháznak az első feltámadásban lévő jövőre dicsőségéről mondván, hogy a dicsőségük különböző lesz, „miként **csillag csillagtól** különbözik dicsőségre nézve”. /1 Kor. 15: 41/

Ha már Isten csak tizenkét csillagot rendelt az Egyházának világosság gyanánt, ahogy ez a Jelenések könyvében van bemutatva (12: 1), *vajon* nem egy nagy tévedés a pápák és a püspökök részéről magukat az apostolok jogutódainak – ugyancsak csillagoknak tartani? *Vajon* nem tény az, hogy

némelyek a „bibliakritikusok” közül az apostolokkal egyenlőknek, vagy éppen fennebbvalóknak tartják magukat, és mások is őket, mint fényüket ragyogtató csillagok? Nem mutatják-e ezt ki azáltal, hogy a **saját eszméiket** prédikálják, és a különböző kérdésekben saját világosságukat ragyogtatják, anélkül, hogy fontosnak tartásák azt, hogy irányításért, vagy **alátámasztás** végett az ihletett apostolok szavaihoz folyamodjanak? És ha egyáltalán hivatkoznak az igazi csillagok fényére, vagy idéznek a tizenkét apostol tanításaiból, nem azért teszik-e inkább, hogy a saját nézeteiket, vagy világosságukat **igazolják**, mintsem, hogy az apostoli csillagok fényétől eredő tanításra mutassanak? Voltaképpen ezektől a csillagoktól, „tévelygő csillagoktól”, eredő fény annyira ellentétes az ihletett tizenkettőnek fényével, hogy alig találnak egy számukra alkalmas szöveget írásaikból.

Urunk próféciajában ezeknek az igazi csillagoknak fénye az elsötétedett, és fényét bevont evangéliumi napfénynek részét képezi; míg a hamis csillagokat, a világi-bölcseket, a jelenlegi egek ember által rendelt világítótesteit úgy mutatja be, mint amelyek földi állapotokba alászállva nagy bemutatót rendeznek; elhagyva az egykor valamelyest szellemi magaslataikat, tanításaikban aláereszkedtek a földi erkölcsstanítók és bölcselek szintjére – a keresztény polgárság politikai szintjére.

A jelképes egyházi egek azonos vonatkozásban említett **megrázása** némileg összefüggésben van a kereszténység fényeivel, melyek a nyilvános tanítások alacsonyabb szintjére ereszkedtek. Ez a **megrázás** éppen azt jelentheti, amit mi mindenfele látunk – a kereszténység hitvallásainak és dogmáinak felzavarodását, melyek a tévedésekkel való elegyedésük miatt zűrzavart okoznak valahányszor is hivatkoznak rájuk, mint – például a kiválasztott és a ki nem választott csecsemőkről szóló elmélet; mindazoknak örök gyötrelméről szóló tan, akik nem szentek, nem győzedelmeskedők, stb.

Következésképpen, a világi bölcsek közül sokan, akik a nyilvánosság előtt *csillagként szerepelnek* /ang.: *starring = sztárként szerepell*/, már mindent megtettek annak érdekében, hogy eltereljék a figyelmet minden ilyen tárgyról. Milyen más elméletet találhatnak ők, mint a kiválasztásnak igazi, vagy hamis tanát; és az emberiség jövőjére vonatkozó igazi, vagy hamis eszmét? Nem ismervén a korszakok igazi isteni tervét és nem óhajtván vitát kelteni a pokolról és a csecsemők elkárhozásáról, miről prédikálhatnak ezek a népszerű prédikátorok, ami a világ figyelmét magukra vonná?

Ők teljesen elhagyják a szellemi témákat és leereszkednek az érzéki/*testi*/ ember szintjére – az erkölcsi és a politikai reformok kérdéseire. Szegénynegyedeket látogathatnak, és nyomor-ellenes evangéliumot prédikálhatnak, Keresztény Honpolgári Keresztes hadjárathoz csatlakozhatnak, stb; ezek a dolgok egyre jobban lekötik eme szószerű csillagokat, míg mások avval kelteneik feltűnést, hogy a híresebb hitetleneken is tútesznek olyan kijelentésekkel, melyekben önmaguk sem hisznek, meg tréfát űznek az Ádám bűnbeeséséről szóló bibliai beszámolóból, és abból az eszméből, hogy valami olyasmiből történne a megváltás, amit mondának tart a fejlődéelmélet.

Ki nem látja, hogy ezek a jelek manapság mindenfelé beteljesednek! Viszont a Nap, a Hold és a tizenkét csillag eddig még csak részben homályosodtak el, mindazonáltal sok hamis csillag hullt már le az evangéliumi ragyogásának minden látszatából azon tömegek felfogóképességének szintjére, akiknek ők fénylenek.

Egybevágóan, Lukács (21: 25, 26) ezen időnek más jeleit is hozzáteszi: „a földön a pogányok /*nemzetek* – ang./ szorongása a kétség miatt, amikor a tenger és a hab [a társadalom nyugtalan és a törvénnyel szembehelyezkedő elemei] zúgni fognak; mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, amik e föld [társadalom]

kerekségére következnek: mert az egek erősségei megrendülnek”.

A zúgó tenger, és a hullámok az emberiség nyugtalan tömegeit jelképezik, amelyet a törvény féken tart, de nem teljesen fékez meg. Mindenki hallott valamit ebből a „zúgásból” az elmúlt húsz év alatt, az esetenkénti viharos kitörése olyan erőteljes, mint a szökőár a földdel (a társadalmi renddel) szemben, és annak elnyelésére tör. Egy időre vissza van tartva, de a hullámok ereje és súlya növekszik, és ahogy ez prófétailag be van mutatva, csak egy pár év kérdése, míg minden hegy [királyság] a „tenger közepébe omlik” az anarchiában. (Zsoltár 46: 2, 3) Minden hírlap, mely nem a gazdagok ellenőrzése alatt áll, hangot ad a nyugtalan „tenger” - osztály morajlásának; és a többi, habár kelletlenül, kell visszhangozza a morajlást, mint újdonságot. Ez, mintegy viszonylagos béke időszakban, a „nemzetek közötti szorongást és kétséget” okozza.

Amint az emberek kezdik felismerni, hogy a tenger morajlása, és nyugtalansága nagy mértékben a babonáság apadásának, és az egyházi befolyás hanyatlásának tulajdonítható, és amint egyre jobban látják, hogy az egek erősségei (a szektás hitvallások és rendszerek) megrendülnek, szívük elhal a félelem miatt – felfogva, hogy mik következnek a földre (a társadalomra); de a feszült próbálkozások, melyek most a szektás hatalom és befolyás újjászervezése és egyesítése érdekében történnek, csak rövid ideig lesznek nagyobb mértékű sikerrel koronázva, mert bizonyára teljesen szét fog esni.

„És akkor [ugyanabban az időben] feltűnik az Emberfiának jele [bizonyítéka, tanújele]” – az Emberfia második adventjének bizonyítékaként.

Ne tévesszük szem elől azt aényt, hogy ez a teljes prófécia válaszképpen adatott arra a bizonyos kérdésre, mely így szólt: „Micsoda **jele** lesz a te **jelenlétednek**” a második adventnek? Arra a tényre gondolva, hogy kevesen ismerték

fel a Messiást az első adventjekor, és hogy még nekik is egy bizonyos ideig kétségeik és félelmeik voltak, tudni akarták, miként lehetnének meggyőződve, hogy felismerik Őt. Urunk az első adventjekor megmutatta magát, és **jelek** is igazolták – az Ő csodálatos szavai meg cselekedetei által, és Keresztelő János által. **Milyen jeleket** kell várjanak, melyek az Ő második **jelenlétére** mutatnak? – ez volt az ő tömör kérdésük.

Urunk válasza biztosította őket, arról hogy az Ő népe nem marad megfelelő és elegendő **jel** nélkül, de azoknak jellegéről nem mondott semmit. „És akkor feltűnik az Emberfiának **a** jele.” Ez elegendő lesz az Isten hűséges és figyelmes népének, viszont **másoknak nincs szánva**. Ez az osztály volt, amely látta és értette az Ő első adventjének jeleit és bizonyítékait, míg a névleges Izrael tömegei **nem tudták felismerni az ő idejük JELEIT**, és Isten nem *is* akarta, hogy mások felismerhessék azokat. Emiatt az élet Igéjéből sokat példázatokban és homályos szavakban fejezett ki, hogy látván ne láthassanak, és hallván ne érthessenek, mert méltatlanok voltak arra a világosságra, mely csak a hűségesekeket illette meg. Hasonlóképpen kell legyen az Úr második jelenlétének **jeleivel**, vagy **bizonyítékaival** kapcsolatosan is. Nem lesz nyilvánvaló az egész emberiség számára: csak az igazi izraeliták számára lesz felismerhető; ők őszinték kell legyenek – csalárdságtól mentesek.

A **jel** szó (30. vers) görög nyelven: „*semeion*” – ennek értelme: „**tanújel**”, vagy „**bizonyíték**”, amit a következő esetek is szemléltetnek:

„Sok más **jelt** is mívelt ugyan Jézus...” (János 20: 30)

Az Úr „adja vala, hogy **jelek** és csodák történjenek az ő [Pál és Barnabás] kezeik által.” (Cselekedetek 14: 3)

„A nyelvek pedig **jelül** vannak... a hitetleneknek;” (1 Kor. 14: 22)

„Apostolságomnak **jelei** megbizonyosodtak közöttetek sok sok türesben, **jelekben**, csodákban és erőkben is.” (2 Kor. 12: 12)

Ennélfogva, „az Emberfia **jelének**” feltetszése nem jelenti azt, hogy az Úrnak akkor élő tanítványai látni fogják **Őt**, hanem azt, hogy az **Ő jelenlétére** utaló jellel fognak rendelkezni abban az időben. Urunk második jelenlétének **jelei** összhangban találtnak a próféták tanúsításával*, és megerősítést nyernek általuk éppen úgy, ahogy ez az első advent esetében is volt. (Lukács 24: 44-46)

„**Az égen**”: – Az **Ő parousiájának** jele, vagy bizonyítéka az **égen** lesz megadva. Nem a mennyekben az Atya jelenlétében, a szent angyalok előtt, hanem a jelképes égen, az egyháziasság égen, ugyanazon az égen, amely az előbbi vers alapján oly borzalmasan megrázatik, hogy a csillagjait lerázza. Először **ezen az égen** – az önmagukat szellemi osztálynak vallók *egén* – tűnik fel **Urunk jelenlétének** jele, vagy **nyilvánvalósága**. Némelyek „**meglátják**” e második jelenlétnek napjára vonatkozó prófétai kijelentések beteljesedését a korszakokra *vonatkozó* isteni terv nagyszerű kibontakozásában, és az **Ő jelenléte** egyik **jeleként** fogják felismerni. (Lukács 12: 37) Babilonnak, a kereszténységnek, társadalmi és egyházi **ítélete** egy másik jele annak, hogy a Bíró megérkezett és mindenek előtt azokkal számol el, akikre, mint sáfárokra, rábízta az **Ő** javait. (Máté 25: 19; Lukács 19: 15) „Az ítélet Isten házán kell először elkezdődjön.” /1 Péter. 4: 17/ Ez zavarodottságot és megdöbbenést okoz a jelen idők doktorai és főpapjai között, amikor megpróbálták összeegyeztetni tantételeiket, üzelmeiket és hitüket, mint ahogy ez megtörtént a farizeusokkal, papokkal és a Törvény doktoraival Urunk első jelenlétekor – habár az **Ő jelenlétét** akkor is **tagadták** azok ugyanúgy, mint most.

*

II. Kötet, 5, 6, 7 fejezetek

Viszont az első jelenlétkor az alázatos, igazi izraeliták, akiket Isten méltóknak tartott, nem zavarodtak össze, hanem fel lettek világosítva oly mértékben, hogy Urunk így szólhatott hozzájuk: „A ti szemeitek pedig boldogok, hogy látnak, és a ti füleitek, hogy hallanak; mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni, amiket ti láttok, és nem látták, és hallani, amit ti hallotok, és nem hallották”. (Máté 13: 16, 17) Hasonlóképpen most, az Emberfia második **jelenlétének** idején, az isteni Ige felnyitása, az isteni terv tisztánlátása, mely isteni időket és időszakokat mutat be, és a „Babilonon” lévő zűrzavar kielégítő bizonyítékai a Király jelenlétének.

„És akkor sír a föld minden nemzetsége és meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal, és dicsőséggel.” (Máté 24: 30)

A föld nemzetségei nem látják az Úr **jelenlétének jelét**, vagy **bizonyítékát**, mely csak az „egeken” – a legalább névlegesen szellemi – egyházak között adatik és ezekben is csak az őszinték értékelik. Nem látják ők sem magát az Urat természetes látással, mert Ő többé nem *hústest* és nem is látható a testiek számára.* Emlékezni kell Urunk szavaira, – „még egy kevés idő és a világ **nem lát engem többé**”. (János 14: 19) Valamint az apostol egyházhoz intézett szavait is észben kell tartani – azt, hogy nekünk kell „elváloznunk” és Urunkhoz hasonló szellemi lényekké válnunk, ahhoz hogy „**meglássuk Őt, amint van**” (1 Korintus 15: 51-53; 1 János 3: 2). Ezzel szemben, a föld nemzetségei látják a **nyomorúság fellegeit**, meg az „egyek” megrázásából eredő zűrzavart és felfogják, hogy ez olyan vihar lehet, mely a „földet” is megrázhatja (lásd: Zsidók 12: 26, 27). Abban az időben egy általános siránkozás lesz a nyomorúság különös idejének eredményeként, és végül is az egész emberiség a vihar végén az értelmi szemeikkel **felismeri** majd az új Királyt; akkor meg

*

II. Kötet 5. fejezet

a bűnért fognak gyászolni és azért, mert valaha az ő vakságukban elutasították Őt – először a zsidók. – lásd: Zakariás 12: 10-12.

„És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval /*harsonával* (a Sinai kéziratban hiányzik a „szó”), és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.” (Máté 24: 31)

Időközben folyamatban lesz ez a munka, az „aratás”. Az angyalok (a föld új Királyságának küldöttei) egy elválasztó munkát fognak végezni, nem az egyház és a világ között, hanem a névleges egyházban – a névlegesen hitvallók között, a jelenlegi „egekben”. Ezt a munkát különböző jelképes leírások mutatják be: a búzának csűrbe gyűjtése a konkoly közül (Máté 13: 30); a jó halaknak kosarakba gyűjtése, és az evangéliumi hálóval fogott, nem megfelelő halaknak visszavetése a tengerbe (Máté 13: 47-49); az Ő ékszereinek összegyűjtése (Malakiás 3: 17 – /K.J./); az „Én népem” kihívása Babilonból (Jelenések 18: 4); a szüzeknek szóló éjfél kiáltás, mely elválasztja a bölcseket a balgáktól (Máté 25: 6); és ebben a próféciában a „választottak” összegyűjtése az egész kereszténységből, a nem kiválasztottak közül, a négy szél felől – minden égtájról.

Mi nem kell szellemi lény angyalokat várjunk, akik szárnyaikkal a levegőben repülve egy nagy trombitát fújnak, *hogy* itt-ott egy néhány szentet elragadjanak, éppen úgy ahogy nem várhatjuk, hogy betűszerinti halakat betűszerinti kosarakba gyűjtsenek, vagy betűszerinti búzát a betűszerinti csűrbe gyűjtsenek. Urunk által ebben az aratási begyűjtésben használt angyalok, vagy küldöttek, úgy hisszük, hogy olyan küldöttek kell legyenek, amilyeneket az egész korszakon keresztül alkalmazott – földi szolgálát, az Ő Szent Szellemé által fogant „újteremtményeket Jézus Krisztusban”.

Úgy értjük, hogy a „nagy harsona”, a „Jubileumi kürt”, a „hetedik harsona” éppen annyira jelképes, mint az előző hat (Jelenések 11: 15-18), melyek közül soha egyik sem adott ki

betűszerinti hangot. Ez jelképes zengés kell legyen, mely 1874 októberétől a Millennium végéig fog zengeni. E harsona *zengésének* kezdetével elkezdődött az „aratás”, a learatás, és a szétválasztás, melynek folytatódni a kell, míg a „választottak” – a „búza” – mind összegyűjtetnek a jelenlegi égből (egyházi rendszerekből) – az Úrhoz. Az „angyalok” (küldöttek) azok, akik az Úr Igéjének **üzenetét** viszik, amely az elválasztást végzi, és Őhözgyűjti a választottait.

Isten hűséges népének, akik a sötétségből csodálatos világosságra lettek áthelyezve, akiknek megengedett, hogy **lássák**, és hogy **hallják** azokat a dolgokat, melyeket mások nem látnak és nem hallanak, az a kiváltsága, hogy Urunk munkatársai legyenek, mint angyalai – küldöttei, vagy szolgálói – éppen úgy mint az *egész* korszakon keresztül minden más különlegesség munkában. Az Ő kegyelme által ilyen *szolgák* szántottak, vetettek, boronáltak, meg öntöztek és **most** ugyanaz az osztály arathat együtt a Főaratóval.

ISTEN KIRÁLYSÁGÁNAK KÖZELSÉGE

„A fügefáról vegyétek pedig a példát: mikor az ága már zsendül, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár* : azonképpen ti is mikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van (az Isten Királysága – Lukács 17: 21), az ajtó előtt. Bizony mondom néktek, el nem múlik ez a *nemzedék*, mígnem mindezek meglesznek.” „Az ég és a föld [a jelenlegi egyházi és társadalmi rend] elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.” (Máté 24: 32-35)

A hitetlenek belekapaszkodtak ebbe a részletbe állítván, hogy ez szemmel láthatóan nem teljesedett be, és ez igazolja azt, hogy Urunk egy hamis próféta volt. Ők teljes egészében az Izrael nemzeti politikájuk Kr.u. 70-es bukásával kapcsolatos szorongatgatásra alkalmazzák ezt a próféciát, és megvetően megjegyzik, hogy **az a nemzedék** és még sok más elmúlt anélkül, hogy „mindezeknek a dolgoknak” beteljesedése látható lett volna. A mi válaszuk erre nyilvánvalóan az, hogy nem értik Urunk próféciáját – hogy az csak részben vonatkozik az Izraelre szakadt nyomorúságra, mely Kr.u. 70-ben tetőzött.

Viszont válaszképpen az ellenvetésre, bizonyos keresztény írók arra az állításra kényszerültek, hogy „e nemzetség” valójában azt jelenti, hogy **ez a faj**, a zsidóság, nem hal ki, ameddig ez a jövődőlés be nem teljesedik.

De mi több okból sem érthetünk egyet ezzel az értelmezéssel:

(1) Habár a „nemzedék“ és „faj” /vagy: *nemzetség*/ szavakra mondható, hogy közös szótövből, vagyis kiinduló pontból erednek, mégsem ugyanaz; és a bibliai használatban a két szó teljesen eltérő.

Megjegyzendő, hogy amikor az Újszövetségben a **nemzetség** szót faj, vagy utódok értelmében használja, akkor mindig a **gennema** görög szónak származéka (mint: Máté 3: 7; 12: 34; 23: 33; Lukács 3: 7), vagy a **genos** szó (mint: 1 Péter 2:

*

A zsidók az évet két évszakra osztották, nyárra és télre

9). De ennek a prófécianak három különböző feljegyzésében Urunknak egy egészen más görög szó használatát tulajdonítják (**genea**), ami nem jelent fajt, hanem ugyanaz az értelme, mint az angol generation /magyar: *nemzedék, vagy generáció*/ szavunknak. Ennek a (**genea**) görög szónak egyéb alkalmazásai igazolják, hogy nem faj értelmében, hanem egyidőben élő emberekre vonatkozóan használják. Ennek igazolásaképpen a következő idézetekkel *szolgálnánk*: – Máté 1: 17; 11: 16; 12: 41; 23: 36; Lukács 11: 50, 51; 16: 8; Cselekedetek. 13: 36; Kolossé 1: 26; Zsidók 3: 10.

(2) Urunk nem érthette ez alatt a zsidó *fajt* és nem lett volna helyénvaló, hogy olyan görög szót használjon, ami fajt jelenthet, mert a zsidó nemzet nem képezte sem az apostolok tudakozódásának tárgyát, sem az Urunk válaszképpen adott prófécijának tárgyát. Izrael aligha volt említve ebben a jövődőlésben; és ha azt mondta volna, hogy e *faj* el nem múlik, míg mindezek meglesznek, akkor nyitva hagyta volna a kérdést arra nézve, hogy melyikről beszélt, mert konkrétan egyiket sem említette. Ebből kifolyólag, ha ez a szó **fajt** jelent, akkor éppen úgy lehetett volna az **emberi faj**, mint ahogy a **zsidó faj**.

Viszont megértve, hogy itt a **genea** szó, úgy mint máshol, **nemzedéket** jelent és felismervén, hogy Urunk szavai az egész Evangéliumi korszakot fedő prófécia volt, számunkra nem jelent nehézséget a kijelentést úgy érteni, hogy – „e nemzedék [mely azoknak a jeleknek tanúja lesz, amelyekről az apostolok érdeklődtek és amelyeket Urunk éppen felsorolt – nevezetesen a nap és a hold elsötétedése és a csillagok hullása] – tehát: **ez a nemzedék** el nem múlik, míg mindezek meglesznek”. Más szavakkal ezek az említett jelek a korszak végén egy emberöltőn belül bekövetkeznek.

A fügefafa zsendülése csak egy közbevetett megjegyzés lehetne, viszont mi arra hajlunk, hogy az ellenkezőjét gondoljuk. Az Urunk által megátkozott és azonnal elszáradt, terméketlen fügefáról elmesélt, különleges mozzanat (Máté 21:

19, 20), arra a hitre késztet bennünket, hogy ebben a jövődőlésben lévő fügefát úgy lehet érteni, mint ami a zsidó nemzetet jelentené. Ha így van, akkor ez feltűnő módon beteljesedett. Nem csak amiatt, hogy a zsidók ezrei térnek vissza Palesztinába, hanem mert a Cionista mozgalom, ahogy mindenki tudja, oly méreteket öltött, hogy indokoltta tette a világ minden tájáról való képviselők évenkénti Kongresszusát, hogy gyakorlatba ültessék Palesztinában a zsidó állam újrászervezésének tervét. Ezek a rügyek gyarapodnak, de nem kell tökéletes gyümölcsöt hozzon 1914 októbere előtt – a „pogányok idejének” teljes lezáródása előtt.

A „generáció” egy évszázaddal egyenlő időnek számítható (jóformán a jelenlegi korhatár), vagy százhusz esztendőként, *ami* a Mózesnek élettartama és a bibliai korhatár (1 Mózes 6: 3). Száz évet számolva 1780-tól, az első jeltől, az *idő*határ 1880-ig érne. Felfogásunk szerint minden megjövendölt pont attól az évtől kezdett beteljesedni; az „aratás”, vagy a begyűjtés ideje 1874 októberében kezdődött; a Királyság megszervezése és Urunk felvette nagy hatalmát, mint Király 1878 áprilisában; a nyomorúság ideje, vagy a „harag napja”, amely 1874 októberében kezdődött és 1915 körül fog lezáródni; a fügefazsendülése. Ha valakinek úgy tetszik, nem következetlenség, ha azt mondja, hogy az évszázad, vagy nemzedék épp oly alkalmasan számítható az utolsó jeltől, a csillagok hullásától, mint az elsőtől, a nap és a hold elsötétedésétől, akkor az évszázad 1833-tól kezdődött és még távolról sincs lejárva. Sokan élnek még, akik a csillagok hullásának szemtanúi voltak. Azok, akik velünk együtt a jelen igazság világosságában járnak, a már bekövetkezett dolgokra nem úgy tekintenek, mint **eljövendőkre**, hanem a már folyamatban lévő ügyek végbemenetelét várják. Vagy, mivel a Mester azt mondta, hogy „mikor **mindezeket** látjátok”, és mivel „az ember Fiának jele az égen”, a fügefazsendülése, és a „választottak” összegyűjtése a jelek közé számíttatnak, nem lenne következetlenség a

„generációt” 1878-tól 1914-ig számítani, ami 36 és fél év – ez körülbelül egy **átlag**életkornak felelne meg.

„De arról a napról és óráról pedig senki semmit sem tud, sem az égben az angyalok, sem a Fiú, hanem csak az Atya.” (Máté 24: 36 **Sinai Kézirat**; vesd össze: Márk 13: 32, 33) „Figyeljete, vigyázzatok és imádkozzatok, mert nem tudjátok, hogy mikor jő el az idő.”

Úgy tűnik, hogy igen sokan e szavaknak sokkal többet tulajdonítanak, mint amennyit kifejeznek. Azt gondolják, mintha ezek lakatot tennének a Biblia minden jövőndölésére, és hasznavehetetlenné tennék azokat úgy, mintha Urunk azt mondta volna, hogy „**soha** senki sem fogja tudni”, holott Ő csak azt mondta, hogy „senki sem tud [**most**] semmit”, azokat a személyekre utalva, akik Őt hallgatták – akik számára a pontos időt, és az időszakokat nem volt alkalmas kinyilatkoztatni. Ki kételkedhet abban, hogy az „égi angyalok” és „a Fiú” teljesen és világosan **ismerik most** az eseteket, melyek oly közel jutottak a beteljesedéshez? És ha őket **most** nem akadályozza meg ennek a versnek állítása abban, hogy tudják, akkor **most** Isten szentjeit sem akadályozza, vagy tartja vissza ez a vers abban, hogy keressék a „tanulságunkra, előre leírt”, teljes igazság megértését. Valóban, főleg, mert nem volt az Atya akarata, hogy az Ő népe tudhassa a dátumot akkor és egészen mostanáig, míg a „pecsétek” fel nem törtettek*, amiatt Urunk az események folyamatát jelölte ki, és biztosította őket afelől, hogy ha ők virrasztanak, imádkoznak, és így hűségesen kitartanak, akkor a megfelelő időben nem maradnak sötétségben, hanem tudni és látni fognak.

Isten az ő prófétája, Dániel, által rámutatott, hogy **ebben** az időben „az értelmesek értik” a látomást és a próféciát, de „az istentelenek közül senki sem érti”. (Dániel 12: 9, 10) Ehhez Pál apostol hozzáteszi még a saját bizonyosságát, „ti, atyámfia, nem vagytok a sötétségben, hogy az a nap tolvajmódra *lephetne*

*

II. Kötet, 2. és 3. fejezet

meg titeket” /1. Tess. 5: 4/, habár eképpen jön a világra. „Virrasszatok azért [hogy a **megfelelő időben TUDHASSÁTOK**] és szüntelenül imádkozzatok, hogy méltókká legyetek megmenekülni azoktól, amik bekövetkeznek.” /Lukács 21: 36/

MINT A NOÉ NAPJAIBAN, „NEM VETTEK ÉSZRE SEMMIT”

„Ahogyan Noé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia jelenléte [görög **parousia**] is. Mert amiképpen azokban a napokban, az özönvíz előtt, ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek egészen addig a napig, amelyen Noé bement a bárkába, és **NEM VETTEK ÉSZRE SEMMIT**, ... **úgy lesz az ember Fiának jelenléte is.**” (Máté 24: 37-39)

E szemléltetésnek valódi lényege soknak elkerüli figyelmét, akik, a Mester szavainak felhatalmazása nélkül azt feltételezik, hogy az itt kimutatott hasonlóság a Noé napjaiban és a Krisztus jelenléte napjaiban lévő **gonoszságban** áll. Habár egy ilyen összehasonlítás indokolható és találó lenne, de tény marad az, hogy ezt a hasonlatot nem említette, hanem elkerülte. A **tudatlanság hasonlóságáról** beszélt. Csak Noé és családja **tudta**; a nép **NEM TUDTA**, hanem szokása szerint cselekedett, – házasodott, ültetett, épített, evett és ivott. Hasonlóan a **Krisztus jelenlétének ideje alatt**, e korszak végén és ameddig a nyomorúság nagy ideje közeleg, egyedül az Úr népe fog tudni az **Ő jelenlétéről** és egyedül ők értik meg világosan azt, hogy mi fog bekövetkezni, és miért, vagy hogy mi lesz annak kimenetele. Mások „közül **senki sem érti meg**”.

Lukács (17: 26-29) ugyanazt tanítja. Noé szomszédjait és Lótét úgy mutatja be, mint akik nem tudtak az őket fenyegető nyomorúságról a **Noé napjaiban**, és a **Lót napjaiban**; most a nép hasonlóan tudatlan azon nyomorúság felől, mely az **Emberfia napjaiban** közeleg – miután Ő eljött és jelen van. Világosan látjuk, hogy ma ez beteljesedett körülöttünk. A világ rémült és zavarodott, de nem tud az Emberfia **jelenlétéről**, és nem tudja, hogy az „aratási” elszámolás folyamatban van. Még ha ők nagyjából sejtik is a közelgő nyomorúságot, de nem gondolják azt az áldást, ami mögötte van.

„Így lesz azon a napon, amelyen a [már **jelenlévő**] Emberfia *megnyilatkozik /görögül: apokalyptetai/* [először az Ő figyelő ‘szüzeinek’ mutatkozik meg, később a nyomorúságban mindenkinek]. Aznap aki a háztetőn lesz és az ő holmija a házban, ne szálljon le, hogy elvigye; és aki a mezőn *lesz*, azonképpen ne forduljon hátra. Emlékezzetek a Lót feleségére! Valaki igyekszik az ő életét megtartani [az ő lelkiismeretében megalkudva, és Babilonban maradván] elveszíti azt, és valaki elveszti azt [feláldozva a jelen élet érdekeit] megőrzi azt” – az örökkévalóságra. (Lukács 17: 30-33)

Ekképpen alkalmazza a Lukács evangéliuma ezeket a szavakat (melyeket már előzőleg megvizsgáltunk) az Evangéliumi korszak végére, arra a napra, „amikor az Emberfia megjelenik /*megnyilatkozik*/”.

„**Emlékezzetek Lót feleségére!**” – ez Urunk hangsúlyozott figyelmeztetése. Mennyire csekély jelentősége lenne ennek a hagyatkozásnak, ha azokra alkalmaznák, akik Kr. u. 70-ben Júdeából menekültek, viszont milyen rendkívül erőteljes figyelmeztetés az Isten jelenlegi népének, akik az Evangéliumi korszak végén élnek. Amikor megtudjuk, hogy Babilon pusztulásra van szánva és halljuk az Úr üzenetét: „Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból!” /*Jel. 18: 4/* – akkor ez valóban olyan, mint annak a küldöttnek szózata, aki Lót és családját sürgette, hogy hagyják el Sodomát, mondván: „Mentsd meg a te életedet, hátra ne tekints és meg ne állj a környéken; a hegyre menekülj, hogy el ne vessz.” (1 Mózes 19: 17)

E szemléltetésnek jelentősége fokozódik, ha megemlékezünk arról, hogy a kereszténység „ama nagy város [Babilon], melyet szellemi értelemben Sodomának hívnak.” (Jel. 11: 8)

A Lót felesége miután tanácsot kapva menekülni kezdett, „visszatekintett” sóvárogva a mögötte hagyott dolgok után: és így van ez némelyekkel, akik Babilonból menekülnek az Úr hegyére (Királyságába); nagyobb rokonszenvet éreznek a mögöttük hagyott dolgok iránt, mint az előttük álló dolgok

íránt. Csak azok fogják megfutni a pályát a végcélig, akik a ragaszkodásukat az odafennvalókba helyezték és nem az idelennvalókba. A szentek kitartása a szívnek teljes felszenteléséből fakad; másoknak nem sikerül úgy futni, hogy a nagy jutalmat elnyerjék.

EGYIK FELVÉTETIK, MÁSIK ELHAGYATIK

„Mondom néktek, hogy azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban; az egyik felvétetik, a másik elhagyatik.” (Lukács 17: 34 – Máté kihagyja)

Az Úr a próféta által értesít bennünket arról, hogy midőn a Millenniumi reggel közeledik egy éjszaka is közeleg. (Ézsaiás 21: 12) Ez az elején a nyomorúságnak éjszakája lesz, melyben a szentek összegyűjtetnek Babilonból. Az „ágy” itt az Ézsaiás (28: 20) által használt azonos szóval összhangban úgy értelmezhető, hogy az emberi hitvallásokat jelképezi, mely elegendően hosszú a Krisztusban „kisdedeknek”, viszont igen rövid a fejlett „férfiúnak” arra, hogy kinyújtózzon benne. Ez igaz a különböző emberi hitvallásra nézve, melyek helyettesítik Isten Igéjének tanait, viszont nagyon eltérnek attól, melynek hossza és szélessége meghaladja az emberi tudást. Például, a Kiválasztás tana, ahogy azt a kálvinista barátaink tanítják, éppen csak elegendő „ágy” arra, hogy nyugodjanak azok, akik csak „kisdedek” a Krisztusban, akiknek érzékeik még nem gyakorlottak; viszont amint a jelen nap tudásának világosságában a kisdedek ébrednek és növekednek kegyelemben és tudományban, ők minden bizonnyal a régi hitvallás-ágyakat túlságosan rövideknek fogják találni a kényelem számára. Amint megpróbálnak betakarózni Isten ígéreteivel, melyeket egy téves teológia megrövidített, nem tudja megnyugtatóan betakarni magát, belebújnak a kétségek, és félelmek hűtik le, melyek szerint végül is nem biztos, hogy ő és a barátai a „választottak” közé tartoznak. Idővel az ilyen kifejlődött keresztyének megnyugvást találnak abban, hogy kijuthatnak egy ilyen kellemetlenségből és nekik általában elküldi Isten a jelen igazság világosságát, hogy az igazi

nyugalom „tágas terére” vezesse őket, és hogy mindenkit ellásson bőséges takaróval, aki azt keresi, hogy tudja és cselekedje az Atya akaratát. A többiek viszont, a nagy többség, egészen elégedett és a különböző kis bölcsőkben, kényelemben maradnak, mivel hogy ők „kisdedek” és nem „férfiak” a keresztyén ismeretekben és tapasztalatokban. „Egyik felvétetik, a másik elhagyatik.”

Akkor „ketten lesznek a mezőn⁴⁷; az egyik felvétetik, a másik otthagytatik.” (Máté 24: 40)

„A szántóföld pedig a világ”, magyarázta Urunk. Ebben a beszédében ez egy névleges „házon” kívüli – Babilonon kívüli állapotot jelöl. Ekképpen arra taníttatunk, hogy nem minden „kijött” lesz összegyűjtve, de az „ékszerek”, bárhol legyenek, megkerestetnek – „ismeri az Úr az Övéit”, és ebben az aratási begyűjtésben Ő kiegészíti az ékszereit, – összegyűjti „választottait”, hogy társörökösei legyenek az Ő Országában.

„Ketten örölnék a malomban; az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik.” (Máté 24: 41; Lukács 17: 35)

A malom egy olyan hely, ahol táplálékot készítenek: a lelkeszek és a teológiai iskolák végzik a szellemi táplálék őrlését „Babilon” számára és nagyon szegényes örleményt állítanak elő – nem „tisztított eleséget” /Ésa. 30: 24 – *k.új*/. Egyre csak fokozódik az a panasz, hogy az élelem ellátmány többnyire pelyva és pozdorja, mely nem tudja fenntartani a szellemi életet és erőt. Mindegyik daráló kötelezően azt kell készítse, amit a saját felekezete ad neki, és nem tudja fenntartani az ő állását és mégis „alkalmas időben eledelt” biztosítson, „tisztá eleséget” a hit háznépének. Emiatt a „jelenlévő igazság” összegyűjt néhány őrlőmunkást, és otthagytatik másokat – egyik felvétetik, a másik otthagytatik. Azok, akik hűségesekek Istenhez és az Ő kicsiny nyájához, felvétetnek, mások mind otthagytatnak. Míg a világ és a névleges egyház azt állítja, hogy ez az egyesülés és a „szövetkezés” ideje, Isten kijelenti, hogy ez a szétválasztás ideje. (Ézsaiás 8: 12)⁴⁸

„Felelvén mondának néki [a tanítványok]: ‘Hol Uram?’ [Hova lesznek ezek felvéve?] Ő pedig monda nekik: ‘Ahol a *holttest* [a tetem, a táplálék], oda gyűlnek a saskeselyűk.’” (Lukács 17: 37; Máté 24: 28)

Ebben az a tanulság, hogy **ama napon**, amikor az Úr összegyűjti „választottait” az ég négy széléről – az egyház minden sarkából – Ő úgy fogja vonzani őket, mint ahogy a saskeselyűket vonzza a táplálék, amire éles látásuk és erős étvágyuk van; hogy a kellő időben az Úr megfelelő táplálékot biztosít, és az Ő igazi népe fel fogja ezt ismerni és ahhoz gyűjtetnek; a készségesek és a méltók felvételnek, mások otthagynak.

Az Úr által biztosított táplálék, a „jelenvaló igazság” /2 Pét. 1: 12/, amely által és amelyhez összegyűjti szentjeit, pontosan talál ennek a próféciaának leírásával. A jelenlegi hívás nem egyik „malomból a másik „malomba” történik, nem is az egyik „ágyból” egy másik, körülbelül ugyanolyan méretű „ágyba”. Nem egy ember hív önmagához, és nem is több ember egy új felekezetbe, hanem ez magához Krisztushoz való gyűjtetés, az igazi és egyetlen Mesterhez és Tanítóhoz. Mikor és hol ismerték el valaha is ennyire nyilvánosan, azt hogy mindazok, akik hisznek a Krisztus drága vérében, és akik felszentelték magukat Őneki az egy hitnek háznépéhez tartoznak – mindnyájan testvérek – és azt, hogy Krisztus az egyetlen Törvényhozó, figyelmen kívül hagyva a más tárgyakra vonatkozó, emberi hitvallásokat és dogmákat? Amennyire mi megítélhetjük, soha és sehol az apostolok ideje óta.

Azonfelül érdemes megjegyezni, hogy míg az emberi képességek, a szónoki készség, stb. jelentős szerepet játszottak egyéb mozgalmakban, de nem az Úrhoz való, jelenlegi összegyűjtésben. Itt az **igazság**, az Úr által szolgáltatott szellemi táplálék a teljes vonzerő. Az emberi ékesszólás és szónoklat itt kevés teret nyer a gyakorlásra; hiányzik, de nem nélkülözhetetlen. Az összegyűjtöttek és az összegyűjtendő azért találkoznak össze, mert „éheznek és szomjaznak az

igazságra”; és kielégítő adagot találnak, melyről maga az Úr gondoskodott és abból mindenki magának eszik.

VIGYÁZZATOK, HA TUDNÁTOK

„Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, hogy mely órában jő el a ti Uratok. Azt pedig jegyezzétek meg [annak okát, amiért ez az idő annyira el lett rejtve jelképekbe és példázatokba], hogy ha tudná a ház ura, hogy az éjszakának melyik szakában jő el a tolvaj: vigyázna és nem engedné, hogy házába törjön.” (Máté 24: 42, 43)

A jelen *diszpenzáció*⁴⁹ „ház ura” nem a **mi** Urunk, hanem a **mi** ellenségünk, az ördög – „e világ istene”, a „levegőbeli hatalmasság fejedelme”, e „világ fejedelme”, aki most az engedetlenség fiaiban munkálkodik, megvakítva a hitetlenek elméit – akiknek értelmi szemük nincs megkenve az Úr szemgyógyítójával. (2. Kor. 4: 4; Ef. 2: 2; Jel. 3: 18) Ez az ellenség ravasz és nagyon tapasztalt; és bármilyen ismerete is legyen az isteni időkről, időszakokról és elrendezésekről, ő rögtön az isteni tervvel szembeni ellenkezésre használja fel, ahogy Urunk kijelenti a fenti megállapításban.

A Mennyei Atya eljárása a Sátánnal szemben az volt, hogy hagyta a saját útjait járni kivéve, amikor az isteni tervet keresztelte volna, és úgy uralja az ő gonosz fortélyait, hogy felhasználja az isteni terv előmozdítására. Ennélfogva Sátán, habár régóta ismeri a Bibliát, csak keveset értett meg belőle, éppen ahogy az ember sem tudja megérteni, mert jelképekben, példázatokban és szóképekben van megírva. És most, amint ezek **időszerűvé váltak** a megértésre, csak azokra korlátozódik, akiket a Szent Szellem vezet, ahogy Urunk ígérte: „elvezérel **benneteket** a teljes igazságra”, de amit a világ nem tud befogadni. Sátán nem rendelkezik Szent Szellemmel és nincs általa vezérelve, következésképpen az isteni Igének nagy része bolondság neki. De kétségtelen, hogy ő és bizonyos mértékben a világ megtanulta, hogy: „Az Úr bizodalmas az Őt félőkhöz.” (Zsoltár 25: 14) Emiatt feltételezhetjük, hogy az ő képviselői, a bukott angyalok, az Isten igazi felszenteltjeinek kisebb

tanácskozásain és a biblia-tanulmányozásain gyakorta jelen vannak, hogy valamit megérthessenek az isteni tervből.

Azt, hogy milyen módon intézte volna Sátán az ő ügyeit, ha korábban szerez tudomást az isteni tervről, csak feltételezhetjük, de rendelkezünk Urunk határozott kijelentésével, hogy ha Sátánnak egy ilyen ismerete lett volna, akkor az Evangéliumi korszak lezárása és a Millenniumi korszak kezdete másként történt volna, mint ahogy Isten tervezte és kinyilatkoztatta. Viszont ahelyett, hogy tudta volna és rendbe tette volna az ő házát, 1874-ben hirtelen meglepte őt az Úr **parousiája** és az „aratási” munka elkezdődött: úgy hogy minden mesterkedésnek, megtévesztésnek és az igazi világosság utánzásának ellenére, az ő „háza” – a jelenlegi intézmények teljes összeomlást fognak elszenvedni. Ahogy ezt felismerte, a megtévesztés legádázabb erőfeszítésébe kezdett, éppen a legmegtévesztettebb szolgálai által a testi gyógyítások csodáihoz is folyamodva, habár ő a bántalom, a betegség és a halál fejedelme. (Zsid. 2: 14). Viszont egy ilyen önmagával meghasonlott ház bizonyosan megbukik: és nagy lesz a Babilon bukása: úgy esik el, mint egy tengerbe vetett, nagy malomkő. (Jel. 18: 21)

„Azért legyetek készen ti is, mert amely órában nem gondoljátok, abban jön el az Emberfia.” (Máté 24: 44)

Itt a „**ti is**”, a hívők, az Úr hűségesei, Sátánnal és háznépével ellentétben említetnek. Az Úr jelenlétének idejét még a szentek sem ismerhették előre. És nem is volt ismerhető az Úr jelenlétének ténye majdnem egy évig 1874 októbere után, amikor a prófécia, meg az apostolok szava általi kopogtatást felismerték. Azóta bőséges külső jele és bizonyítéka van az Emberfia jelenlétének; és az Ő hűséges *felszenteltjei* amint összegyűjtetnek az ég négy széléről az Ő „lakomás házába” és leülnek étkezni olyasmit, amit a világ nem ismer, és amit mindenk előtt maga a Mester szolgál fel és amivel alkalomadtán egymásnak szolgálnak. Lásd: Lukács 12: 37.

TÁPLÁLÉK SZÉTOSZTÁS A HIT HÁZANÉPÉNEK

– **Máté 24: 45-51; Lukács 12: 42-46** –

„Kicsoda hát a hű és bölcs szolga, akit az ő ura gondviselővé tesz az ő háznépén, hogy a maga idejében adjon azoknak eledelt? Boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor hazajön, ily munkában talál. Bizony mondom néktek, hogy minden jószága fölött gondviselővé teszi őt.” (Máté 24: 45-51; Luk. 12: 42-46)

Úgy tűnik, hogy itt arra céloz burkoltan, hogy abban a különleges időben, amire a prófécia utal, – vagyis az **Úr jelenlétének** és a választottak összegyűjtésének idején – az Úr, a népének nagy Szolgája, **egy csatornát** fog választani a táplálék kellő időben való szétosztására, habár más csatornák, vagy „segéd-szolgák” is fel lesznek használva arra, hogy a „háznépének” eledelt hozzanak. De a szolga csak egy sáfár, aki bármikor eltávolítható, ha nem ismeri el teljesen és kellőképpen, minden részletben a Mestert, Istennek és az Ő népének nagy Szolgáját – a „Szövetség Követét” – Krisztust.

Az említett sáfártól megköveteltetik a hűség (úgy a Mester iránt, mint „szolgatársai” – és a „háznépe” iránt) ahhoz, hogy ő sáfár maradjon; – mindaddig, amíg hűségesen szolgál, folytathatja és új, meg régi dolgokkal szolgálhat a hit háznépének – az isteni gondoskodás minden csodálatos dolgát előhozva, kellő időben való eledelt *adhat* mindvégig. De, ha hűtlen lesz, akkor teljességgel eltávolíttatik, és a külső sötétségre vettetik, míg feltételezhetően másvalaki fogja elfoglalni helyét, aki ugyanazoknak a feltételeknek lesz alávetve.

Felfogásunk szerint ez nem azt jelenti, hogy „az a szolga”, vagy sáfár, aki mintegy csatornaként a „megfelelő időben való eledel” terjesztésére lesz felhasználva, annak az eledelnek **értelmi szerzője**, azt sem *jelenti*, hogy **ihletett**, vagy **csalhatatlan** lenne. Éppen ellenkezőleg, meg lehetünk győződve, hogy akárkit is használ az Úr, mint igazságot kiosztó, közvetítőt, nagyon alázatos és szerény lesz, éppen úgy, valamint a Mester dicsőítésében nagyon buzgó; így hát nem gondolja, vagy igényli azt, hogy *ő* az igazság szerzője, vagy tulajdonosa lenne, hanem csupán buzgón szétosztja, mint a Mester ajándékát, az ő Mestere „szolgáinak” és „háznépének”.

Bármely más szellem, vagy eljárás minden bizonnyal a sáfár leváltásához vezet. Ezt részletezi Urunk a következőkben:

„Ha pedig ama gonosz szolgál [*aki* gonosszá válik és elveszti hitét] így szólna az ő szívében: ‘Halogatja még az én uram a hazajövetelt’; és az ő szolgatársait verni kezdené, a részegesekkel [hamis tanoktól] pedig enni és inni kezdené: jelen lesz⁵⁰ annak a szolgának az ura, amely napon nem várja és amely órában nem gondolja és ketté vágatja őt [*elvágyja attól*, hogy az Ő szolgája lehessen] és a képmutatók sorsára juttatja; ott lészen sírás és fogcsikorgatás.” (Máté 24: 48-51)

* * *

Urunk volt minden próféta közül a legnagyobb és az Ő próféciaja hasonlóképpen a legáthatóbb. Mózesnek, Jeremiásnak és a többinek próféciai főképpen a testi Izrael elvetésével és újra összegyűjtésével foglalkozik. Ézsaiás próféciaja amellet, hogy foglalkozik a testi Izraellel, rámutat Jézus Krisztusra, *Aki* a mi bűneinkért szenvedett és ugyanakkor az, *Aki* a nemzetek számára világosság, és *Aki* végtére az emberiség vak szemeit megnyitja, arra „az igazi világosságra”. Dániel megjövendölte a Messiás eljövetelét és megöletését, a Szentek Szentjének pünkösdi felkenését, a pogány hatalmak történelmét, azoknak bukásáig és a Messiás Királyságának felállítását a teljes ég alatt. Ő úgyszintén rámutat a pápaság üldöztető hatalmának kis szarvára, hogy az *egész* korszakon keresztül próbára tette a szenteket és *rámutat* a Királyság várásának napjára, stb. Viszont Urunkon kívül senki más próféta nem adja meg az „aratás” idejére vonatkozó szükséges részleteket, kapcsolatba hozva a többi próféta által feljegyzett jelentős eseményekkel.

Urunk próféciaja, mint a többi prófétáé, jelképekbe és példázatokba van burkolva, ugyanazért: hogy az „istentelenek közül senki se értse”, hanem csak Isten népének szelídjei, őszintéi és hűségesei – Istennek megfelelő idejében és módján.

„**Néktek** adatott, hogy az Isten országának titkait értsétek; egyebeknek példázatokban [‘homályos beszédekben’], hogy látván ne lássanak, és hallván ne értsenek.” (Lukács 8: 10)